№ 250 (2750) ■ Субота, 29 грудня 2001 року ■ Ціна договірна

Голос України

Газета Верховної Ради України

Старий рік минає, новий наступає,
Новий наступає.
Пане господарю, великий владарю,
Великий владарю.
Дайте нам з полиці із медом пшениці,
Із медом пшениці.
Іще щось такого до того смачного,
До того смачного.
Новий рік приходить,
Щастя в дім приносить,
Щастя в дім приносить.

ЦЬОГО ДНЯ

■ *1891 р. Народився учений-садівник Володимир Симиренко. 1921-го заснував Мліївську дослідну станцію садівництва на Черкащині.* ■ *1911 р. У Києві Ігор Сікорський на літаку власної конструкції встановив світовий рекорд швидкості з екіпажем — 111 км/год.* ■ *1927 р. Під Харковом створено Комуну імені Дзержинського для перевиховання малолітніх злочинців (керівник Антон Макаренко).* ■ *1946 р. У Полтаві відкрито музей письменника Володимира Короленка.* ■ *1965 р. У столиці України споруджено пам'ятник композиторові Миколі Лисенку.*

Шановні співвітчизники!

Йде в історію 2001 рік — перший рік третього тисячоліття, рік десятої річниці незалежності України, рік подальшого оновлення життя держави. Міцніють паростки позитивних змін в економіці — забезпечено зростання валового внутрішнього продукту, промислового виробництва, продукції сільського господарства. Стабілізувався курс гривні. Хоч і повільно, але підвищуються заробітна плата, пенсії, стипендії, зменшується рівень безробіття. Поступово відроджуються національна культура, традиції і звичаї.

Проте ми ще далекі від задуманого і омріяного. Позитивні зрушення мало позначилися на поліпшенні повсякденного життя пересічного громадянина. Ще є бідність і недоля, холод і самотність.

Та ми впевнено реалізуємо задумане, насамперед завдяки повсякденній праці кожного трудівника в місті і на селі, миру і злагоді в суспільстві.

Країна вступає в новий 2002 рік, збагачена досвідом державотворення, здійснення реального народовладдя. Цей досвід має бути розвинений і примножений під час виборів до Верховної Ради України та органів місцевого самоврядування, що відбудуться 31 березня наступного року. Кожний з нас повинен усвідомити, що від тих, кого ми оберемо, значною мірою залежатиме наш поступ у майбутнє.

Вітаючи вас з Новим роком і Різдвом Христовим від Верховної Ради України і від себе особисто, щиро бажаю, щоб у кожній родині на благословенній українській землі оселилися здоров'я, радість і добробут.

Благополуччя і щастя вам, дорогі співвітчизники.

Іван ПЛЮЩ,
Голова Верховної Ради України.

ДОБРОБУТУ, ЗДОРОВ'Я І НАДІЇ

читачам «Голосу України»

Ми з вами, шановні читачі, прожили ще один рік. Певно, небагато знайдеться серед нас людей, для яких він був благополучний, оптимістичний. Небагато серед нас і тих, хто упевнений у дні завтрашньому, у безтривожному добробуті своєї родини.

Переважна, колосальна більшість наших співгромадян — бідні, дуже бідні. Зарплати — архіскромні, пенсії — ще скромніші. Біда наша в тому, що ми не контролюємо владу, яка повинна, але не бореться з тіньовою економікою, яка роздає податкові пільги і цим ще більше збіднює й так куций бюджет держави. Влада в Україні прагне неконтрольованості, їй (владі, а не Україні) протипоказана прозорість в економіці і політиці.

Наступного року на один день, 31 березня, народ стане сувереном, безпосереднім носієм влади. І якщо він, тобто ми з вами, достатньо мудрі і знаємо, хто є хто, і твердо знаємо, за кого голосувати, і якщо серед нас не знайдеться зрадників інтересів народу, готових масово фальсифікувати вибори, тоді ми вручимо владу в надійні руки. Тим, кому віримо. Якщо станеться інакше, за іншим сценарієм, а ми будемо лише статистами, значить, ми того варті. Отож між нинішнім життям і майбутнім — чималенько тих «якщо».

Але не будемо говорити про сумне проти ночі, особливо новорічної. Хоч би що там було, але надії ми не втрачаємо, чи не так? Це, до речі, до певної міри видно і з результатів передплати газети «Голос України» на наступний рік, нашої з вами газети.

Порівняно з 1 січня року, що минає, кількість передплатників з 1 січня 2002-го зросла більш як на 21 тисячу. Це означає, що читачів і друзів газети побільшало тисяч на сто, бо один примірник інформаційно, а інколи і духовно, обслуговує 4—6 чоловік. І коли люди, незважаючи на ціни, на витрати, обирають видання, яке висвітлює різні точки зору на наше життя, це вже підсилює надію.

Редакція щиро вдячна всім передплатникам, читачам і друзям газети за підтримку, за те, що ви з нами. Бо без вас ми просто не існували б як видання.

З Новим роком вас, шановні читачі, хай справдяться наші спільні надії на краще, добробуту і здоров'я вашим сім'ям!

Сергій ПРАВДЕНКО.

P. S. Ви пам'ятаєте, що настає Новий рік?

«Яким був для вас рік, що минає, і як ви плануєте зустріти новий?» — з таким запитанням «ГУ» звернувся до деяких народних депутатів. Їхні відповіді читайте на сторінках нашого святкового номера.

Іван ПЛЮЩ:

— Я вихований у релігійній сім'ї, а потім у радянській системі. І тому в мене завжди був дуалізм, тобто подвійний підхід до новорічних свят. Раніше перед Новим роком завжди намагалися «вдовбати» різними формами і методами про наші успіхи. Нині до Нового року я ставлюся спокійно, як до свята традиційного. А зайва листівочка, зайве добре слово, привітання людині насправді ніколи не буде зайвим.

Цього року дивитимуся новорічну передачу по телевізору, намагатимуся якось пояснити моїй маленькій донечці безліч запитань, які в неї виникатимуть. Просто по-людськи радітиму, переглядаючи касету з її новорічним ранком, на якому вона буде Попелюшкою. Донька до цього готується аж надто відповідально, день і ніч учить слова, жести.

Юрій КОСТЕНКО:

— Традиційно зустрічаю Новий рік у Карпатах у колі найближчих друзів — альпіністів та наших родин. На природі, подалі від цивілізації: сніг, гірські лижі, санки... За кілька годин до настання Нового року ми розводимо величезне багаття десь у горах, відкорковуємо шампанське, а далі — як підказує настрій: тости, жарти, пісні. Щоправда, одного року святкування в горах трохи зіпсувала погода — через розталу воду багаття згасло і довелося пити шампанське в темряві. Нині, на жаль, не вдасться зустріти Новий рік у горах, хоч і дуже хочеться.

На рік, що минає, покладалося дуже багато надій. Але після відставки уряду В. Ющенка оптимізму стало набагато менше. Тож можна сказати, що це був рік утрачених надій.

Сторічну ювілярку привітала королева

Королева Великої Британії Єлизавета II та прем'єр-міністр Канади Жан Кретьєн надіслали привітання зі столітнім ювілеєм українці за походженням Юлії Головенко. За давньою канадською традицією, таке привітання отримує кожен, хто дожив до вікового ювілею. Хоча сама Юлія Головенко зізналася, що ніколи не сподівалася дочекатися такої прекрасної оказії. Вона — уродженка Чернівців, а нині мешканка канадського містечка Гадсон-Бей, що у провінції Саскачеван.

Благодійні ялинки

засвітилися вогнями в дитячих будинках, інтернатах, пансіонатах для престарілих на Рівненщині. Більш як тисячу лісових красунь передали сюди безплатно працівники державного лісогосподарського об'єднання «Рівнеліс».

Смакуйте!

Спільне українсько-канадське підприємство «АД-Зоря», що в однойменному селі Рівненського району, забезпечило новорічними подарунками не лише своїх підшефних — вихованців трьох клеванських дитячих шкіл-інтернатів. Півтори тисячі пакунків із солодощами склороби презентували дитсадкам, школам із навколишніх до Зорі сіл.

Новосілля

Півтора мільйона гривень, виділених із кримського і державного бюджетів на облаштування депортованих в алуштинському мікрорайоні Мирний, дали можливість закінчити тут спорудження 180- і 36-квартирних будинків, доріг, водогону, електроліній. А реконструювати дитсадок під житло для депортованих допоміг виграний алуштинцями грант Управління Верховного комісара ООН. Новорічні новосілля в Мирному нині справляють у 18 квартирах десять сімей репатріантів і вісім родин із загальноміської черги. До речі, цей будинок став останнім на півострові, який фінансувався УВКБ ООН. Управління Верховного комісара у справах біженців згорнуло свою програму в Криму, бо після 11 вересня у світі з'явилися складніші й серйозніші проблеми.

Гуляє молодець,

Добре побажаєш — добре й здійсниться

У Миколи Петровича Бутка, голови Чернігівської облдержадміністрації, у Новоріччя після традиційної купелі в Десні гарний настрій. Керівник північної області України з морозом завше на «ти».

— А Дідом Морозом хоч раз у житті були?

— Постійно!

— ??

— Вперше — коли вчився у п'ятому класі Крутівської школи. Тоді я у вбранні Діда Мороза відкривав у селі Новий рік...

— Ого, то ви Дід Мороз зі стажем!

— Можна сказати і так. Рідним та близьким обов'язково щороку готую подарунки.

— А загадуєте у Новоріччя побажання?

— Обов'язково!

— Вони збуваються?

— Я стараюся докласти чимало зусиль для того, щоб вони збулися.

— Наприклад?

— Я керівник області, тому і бажань у мене багато... Пишаюся тим, що ми долали у 2001 році проект «Діти Чернігівщини — з комп'ютером у третє тисячоліття». За лічені місяці вдалося відкрити 40 комп'ютерних центрів, 10 пілотних класів Міносвіти України. У школах області тепер встановлено 1140 одиниць комп'ютерної техніки! Ми перші в Україні також започаткували програму «Шкільний автобус». Під неї з обласного бюджету виділено 1 млн. 600 тис. грн., отож уже придбано 26 автобусів, ними підвозять дітей із віддалених сіл.

— Новобудови — теж витоки з Новоріччя?

— Так, наприклад, поліклініка на 60 відвідувачів за зміну в Ічні; реабілітаційно-відновлювальний центр для дітей на 10 ліжок у смт. Десна; поліклініка на 200 відвідувачів у зміну з акушерським відділенням у Талалаївці; перша черга телемережі з телестудією у Новгороді-Сіверському; залізничний вокзал у Бахмачі; міст через річку Снов у Снов'янці Чернігівського району з підходами протяжністю 1,4 км.; ділянка автошляху Київ—Чернігів—Нові Яриловичі протяжністю 5,3 км. Про все це я загадував під Новий рік і воно збулося. А ще загадую і собі, своїм дітям, рідним, близьким, звичайно, здоров'я, щастя, життєвих сил.

— Де зустрічаєте Новий рік? Часом не на Десні?

— Ні. Вважаю Новий рік суто родинним святом, тому зустрічаю його завжди у колі рідних та близьких.

— Ваш улюблений тост?

— Він доволі простий: дай Боже, щоб Новий рік був кращий за минулий, додав наснаги, приніс щастя і радість.

1944 — трагічний, 1945 — світлий...

Заслуженому художнику України Анатолію Никифоровичу Шкурку не віриться, що настає 2002-ге Новоріччя. Аж 77-ме у його житті! А яке було найнезабутніше?

— Мабуть, 1944-го і 1945 років, — подумавши, каже ветеран. — Я пішов з Чернігова на війну 18-річним хлопчаком. Уявляєте, після тижневого навчання, навіть не обмундирувавши, нам, безусій шпані, наказали у жовтні переплисти Дніпро і захопити плацдарм. Хто його утримує, буде героєм. Я тримався за жердину і так —мокрим, задубілим — дістався другого берега. Скільки там моїх однолітків полягло, скільки просто не доплило! Ті, хто вижив, одягнувся з убитих... Так нам наказали.

Нового року ми практично не святкували. Отримали тоді наказ іти у бік Прип'яті. Нам уперше дали по кружці спирту — і я від незвички захлинувся ним. Сніг, туман. Ми йдемо. І тут зненацька в лісі німці в маскхалатах. Моторошний, несподіваний бій. Ну що ти зробиш з тією незграбною гвинтівкою проти автомата! Багато, дуже багато людей загинуло, не проживши й одного дня 1944-го. У вільну хвилину, між боями, настуупом, я завжди брав у руки олівця і малював. Свої портрети однополчани надсилали додому, і там раділи, бачачи рідну людину живою.

Наступний Новий рік у мене залишив світлий спомин. Десь, здається, у Польщі, нашій частині наказали збудувати великий дитбудинок на 90 дітей-сиріт. За два тижні його звели! Якраз до новорічного свята! А я отримав дуже приємне для мене завдання — розписати одну з його стін. Я старанно намалював засніжену гору, з якої на санчатах спускалися дітки. То були приємні новорічні хвилини! Я дуже багато тоді діток намалював...

— Чимало малюнків привезли додому?

— Три альбоми, картини.

— Що ви бажаєте собі на Новий рік?

— Нічого!

— Як це так?

— Мені нема чого собі бажати, окрім того, щоб зачинитися у майстерні і працювати, працювати... З мене сини кепкують, бува: ти, батьку, ніби закрив себе у в'язниці. Але в ній я не відчуваю себе в'язнем. Тут дихаю вільно, творю. Ой як багато хочеться написати! Стільки вже й зроблено... Пишу серію портретів наших сучасників. Можливо, на наступне літо й на виставку «наскребу».

— Творчої удачі вам!

Снігуроньками не народжуються

Ганна Андріївна Соколова вже фактично 13 років 31 грудня, 7 січня працює Снігуронькою. Посада у неї така — листоноша з доставки телеграм «Телекомсервіс-27». Це вона приносить у Чернігові в новорічні години сім'ям радість, купу найщиріших побажань.

— Скільки телеграм доводиться доставляти під час зміни року?

— Буває, до 50 і більше.

— Встигаєте?

— Треба ж.

— Траплялися якісь цікаві випадки на Новоріччя?

— Постійно люди запрошують зайти до них, відзначити. Один чоловік взяв розписку і сказав, що не віддасть її, поки з ним не вип'ю.

— Довелося підкоритися?

— Що ви! Мене ж чекають з привітаннями інші люди... Є такі, що отримують по 5—6 телеграм. Приємно до них заходити.

— А чи встигаєте вдома відсвяткувати?

— Звичайно! Я готую все перед зміною ще...

— Ялинку прикрашаєте?

— Так.

— А що отримує ваша рідня від Діда Мороза?

— Синок, як правило, гроші, я — якийсь гарний шампунь чи духи. І чоловіка він не забуває!

Щоб світло зігрівало

Щойно у передноворіччя лауреатом обласного конкурсу «Жінка року-2001» стала Тетяна Дзюба, доцент Чернігівського державного педагогічного університету імені Т. Шевченка, поетеса, літературознавець, лауреат літературної премії імені М. Коцюбинського.

— А ваші найпам'ятніші Різдво, Новий рік?

— Найнезабутніші новорічні свята — у дитинстві. Коли надворі справжня зима з глибокими снігами, а в хаті тепло (останніми роками зими більше траплялися теплі, а в квартирі була холоднеча), сині тіні увечері, запах цитрусових і хвої, очікування дива, а не усвідомлення перейденого рубежу... У мене дивовижні батьки — Анатолій Андрійович та Галина Володимирівна Мурзенки. Традиція вбирати вдома ялинку не переводилася. Не раз під час зимових канікул я їздила на свято до головної ялинки країни, в столицю. Коли було років шість, я з сестричкою-першокласницею залишилися з татом; мама була в лікарні. Він майже місяць мужньо встигав поєднувати службові й господарські обов'язки, а на Новий рік створив нам найкращі костюми, почаклував над зачісками, щоб свято не затьмарилося.

— Чи були ви Снігуронькою?

— У молодших класах.

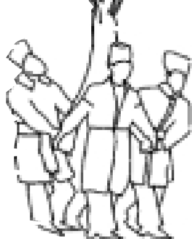

Ігор ШАРОВ:

— Найголовніше, що нічого кардинального в негативному плані в Україні не сталося. В економіці отримали приріст, в політиці, слава Богу, не спостерігали ніяких революцій.

Хоча жодного разу ми із сім'єю не зустрічали Новий рік у Києві, цього року на свято нікуди не поїдемо. Що поробиш — вибори. Безумовно, кудись підемо розважитися з дітьми, головне, щоб їм було цікаво. А в мене їх троє — старшому синові — 17, середньому —13, дочці — 10.

Снігуронька у пляшці

Спеціальне новорічне замовлення — європляшку у вигляді Діда Мороза і Снігуроньки — для Київського заводу шампанських вин виготовило ВАТ «Рокитнівський скляний завод». Довершили розписом справу художники Київського художнього училища. А смачне іскристе шампанське — то вже від виноробів.

Повернення

Шестирічний Андрій, онук голови Вінницької обласної держадміністрації Юрія Іванова, зустрічатиме Новий рік удома. 24 грудня хлопчика було викрадено. За нього вимагали викуп у розмірі 50 тисяч доларів. Але міліція повернула Андрія батькам безплатно, а викрадачі дитини отримають по заслузі.

Дорогі співвітчизники, шанувальники газети «Голос України»!

Прийміть наші щирі, сердечні вітання і найкращі побажання в Новому році. Всім чесним, порядним людям бажаємо міцного здоров'я, щастя, любові, добробуту, незламної віри в перемогу правди, добра, справедливості!

Хай Новий рік принесе українському народу звільнення від кучмівського режиму та кримінально-корумпованої влади.

Засіємо рідну землю зернами свободи, демократії, законності та більше ніколи не дозволимо, щоб на ній буяли бур'яни свавілля, бездуховності, корупції!

Свідомого вам вибору майбутнього України!

Збудуймо разом правову Українську державу!

З повагою,
народні депутати України
Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО,
Анатолій ЄРМАК.

Шановні народні депутати України!

Вітаємо вас зі святом Нового Року!

Бажаємо здоров'я, успіху, особистого щастя та творчої наснаги.

Правління Київського міського благодійного Фонду підтримки народних депутатів України та членів їхніх сімей ім. В. П. Гетьмана.

Рада Всеукраїнського депутатського клубу народних депутатів України «Парламент».

Рада Всеукраїнської професійної спілки народних депутатів України.

вітер Сіверко

— Загадуєте о 24-й годині бажання?

— Взагалі у самісіньке Новоріччя я більше люблю читати вітання і побажання інших. У школі створювали цілі шедеври, які потрібно було обов'язково розкрити і прочитати опівночі. Тепер листівки надходять поштою.

— Із ким зустрічаєте Новий рік?

— Традиційно — в колі найрідніших. Будинок батьків над дорогою. Ще здалеку я відшукую їх освітлені вікна і загадую бажання, щоб це світло зігрівало мою дорогу ще багато-багато років.

— Чи приходить до вас Дід Мороз?

— На жаль, власною персоною він не з'являється, але своїх гінців — щедрувальників, посівальників —присилає неодмінно.

Незвичайний звичайний гість

Руслан Реус, учень 5 «Д» класу Чернігівської школи № 12, народився у серпні 1991 року. Він не тільки ровесник незалежності України, а й, так би мовити, «Великий сіверський колядник-посипальник 2001 року».

— Такого року справді ще не було у моєму житті,—хвалиться хлопчина.— Спочатку мені наснився сон, ніби до мене прийшов Дід Мороз і трішки покрутив своїми холодними пальцями за мого носа. Коли я прокинувся, відразу побіг зазирнути під ялиночку, але, на жаль, він нічого там мені не залишив. Хоча у попередні роки це робив.

— Можливо, ти провинився у чомусь.

— Схоже, так. Я взагалі у школі непосидючий, даю здачі, як до мене задираються...

— То чим же особливим для тебе був минулий рік?

— Я з колядок такий великий пакет цукерок, зефірів приніс додому!.. Мо', кілограмів п'ять-шість.

— Ти, мабуть, півміста обійшов?

— Та ні, ви що. Будинків із сім!

— Сам ходив?

— Спочатку сам, а потім із другом.

— Ти, мабуть, наступними днями і не обідав?

— Ні, трохи їв... Мама, щоправда ховала цукерки, бо мені хотілося смакувати ними над усе.

— А що ти бажав собі на Новий рік?

— Скоріше вирости, щоб не ходити в школу.

— А що ти тоді робитимеш?

— Буду тренером футболістів.

— Ти любиш грати у футбол?

— Та я без нього жити не можу.

— А що ти бажаєш на 2002 рік мамі?

— Хочу, щоб вона влаштувалася на роботу і більше не хворіла.

— Будеш колядувати і посипати?

— Звичайно. Я так чекаю цих канікул, новорічних свят... Зараз для мами і сестрички малюю Діда Мороза. От ви мені скажіть, які у нього очі? Ніс — червоний, борода — біла, а очі...

— Голубі!

— Правда? Тоді я пішов робити подарунок...

* * *

Цими днями вулицями міст і сіл Сіверщини гуляє не тільки морозець — вітер Сіверко, а й привітний настрій чернігівців-сіверян, їхня пісня, колядка. Буває щороку в кожного по-всякому. Та Новоріччя — особлива пора. Пора надій і сподівань. У малих і дорослих. Нехай добре, світле у них буде попереду...

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

На знімках: голова Чернігівської облдержадміністрації Микола Бутко дає інтерв'ю у двадцятиградусний мороз в ополонці керівнику пресслужби облдержадміністрації Ользі Гриньовій.

Фото Олега ТРУБИЛА.

Новорічні історії

Місце зустрічі змінити не можна

Про те, що Новий рік — свято сімейне, я дізнався задово до того, як сам одружився. Про це мені розповів Юрій Б., який працював фотокором у нашій молодіжній газеті. Якось за день до Нового року в його фотолабораторії задзвонив телефон. Юрій зняв слухавку і раптом почув такий ніжний і теплий, довірливий, воркутливий і майже інтимний дівочий голос, що аж отерп і не відразу отямився.

— Здрастуй, Юро. Оце наважилася тобі зателефонувати, бо якби сьогодні не подзвонила, то тоді ніколи б уже...

— Хто ж ти, таємнича незнайомко? — нарешті обізвався й схвильований Юрко. — По голосу чую, що чарівна і неповторна, мов з гарного сну...

— Але ти мене знаєш, ми навіть знайомі, ось тільки останнім часом, — і в чарівливому голосі з'явилася легка образа, — геть не помічаєш...

— Не може бути! — подумки Юрій перебирав усіх знайомих дівчат та жінок, але не міг збагнути, котрій з них належить такий зворушливий і спокусливий голос, і тому сказав: — Значить, сліпий я і... і несправедливий...

— Це точно, — погодилася дівчина. — То, може, зустрінемося? Завтра, в передновурічний вечір.

В Юрка забилося серце: незнайомка пропонувала загадкове побачення і воно цілком можливе! Адже пояснити дружині, що в нього завтра допізна фотозйомки в палацах культури та біля головної ялинки міста, не становитиме труднощів.

— Але де? — майже вигукнув, та, відразу зміркувавши, що дуже на виду ризиковано, сам і призначив у парку на тій алеї, що і поряд з ялинкою, одначе в тіні. — То ти прийдеш?

— Звичайно, Юро...

— Як же я тебе впізнаю? — схаменувся, але дівчина вже поклала трубку.

Наступного ранку все ще спантеличений і «недосвідчений» Юрій надто довго й ретельно чепурився та зодягався у свій кращий костюм. А треба сказати, що надмірною увагою до своєї зовнішності він ніколи не відзначався і тому тепер, неборака, вочевидь насторожив дружину. Ви не можете собі уявити, як хлопець отетерів, коли дружина зненацька сказала:

— Юро, що з тобою? Ти наче на побачення збираєшся.

Боже, як вона завжди все бачить і знає — це просто диво! Ні, жах! Ніщо й нічого від неї не сховаєш. Як це може бути?

— Свято ж, — спромігся-таки на «аргументоване» пояснення, — і мені весь вечір фотографувати там, де всі будуть, як нові копієчки...

— Зрозуміло, — охоче погодилася дружина.

Передихнув і Юрій: слава Богу, пронесло. А в призначений час увечері, коли біля ялинки відгарцювала дітлашня і вже збиралася молодь, Юрко був на умовленому місці. Ось і алея... Чи не оце вона іде? Та ні, ця вдвічі старша від нього. А чому так весело сміються он ті дівчата? Чи не змовилися вони, капосні та підступні, «розіграти» його зараз? Невже попався на гачок? Хай Бог милує...

Передновурічний вечір видався морозним, і Юрко почав мерзнути. Підстрибував то на одній, та на іншій нозі, й хукав у руки. Обдурила, піманула й підвела? Може, й так, проте не хотів у це вірити і вирішив ще почекати. Коли раптом — сніжок під дівочими каблучками рип-рип. Здаля угледів, що фігурою красуня — справжня богиня! Серце забилося, як у сімнадцять літ...

Потім серце й зовсім завмерло. Бо що ближче найближалася незнайомка, то для Юрка ставало очевиднішє: це йде... його дружина Галина. Ось і вона від несподіваної зустрічі з рідним чоловіком зупинилася:

— Юро, а ти що тут робиш?

Юра не встиг випередити дружину, щоб самому з'ясовувати її неждану появу в парку за кілька годин до Нового року, адже «застукана» теж зненацька. Ніби ж і не розтяпа, а тут згубився Юрій і думав чомусь, як самому викручуватися.

— Та... дихаю, — сказав, аби не мовчати, — свіжим повітрям...

— А мені здається, — мовила Галя, — біля нашого дому повітря набагато чистіше...

Тільки пізніше Юрко зрозумів, що слова ці його Галинка мовила і глузливо, і грайливо, а відразу тоді не допетрав. Бо геть утратив владу над собою і здатність щось розуміти. Галина раптом наблизилася і попросила: «Обніми мене, Юро, і... поцілуй». Після зашепотіла:

— І не мерзни, любий, пішли додому. Ти мені вибач, але то я тобі вчора дзвонила... Хіба забув, що вмію міняти голос? Але тільки голос! — А далі з тугою зовсім тихенько дорікнула: — Але ж говорила ніби тим голосом, яким говорю, коли ми з тобою, любий, тільки вдвох залишаємося...

... А 2 січня наступного року Юрка важко було впізнати — аж світився щастям та радістю. Я, розповідав нам, своїм колегам, у новорічну ніч наче вдруге побрався зі своєю дружиною і в нас почався другий медовий місяць...

Відтоді в них з Юрком усе гаразд. І він не приховує, що для нього зустріч кожного Нового року — мов чарівне й казкове перше побачення з дружиною, після якого життя знов і знов вертає їм свіжі почуття кохання.

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровськ.

Зробіть новорічну ніч дивом!

Іскристий сніг, пухнаста ялинка, Дід Мороз, кришталеві келихи з шампанським... Важко уявити без цих обов'язкових атрибутів справжнє Новорічне диво. Адже саме в цю ніч здійсняються найзаповітніші мрії! Навіть найзатятіші реалісти у переддень свята стають романтиками. Але приходить ранок — і все знову здасться звичним, буденним. І перемагає підступний смуток та розчарування.

Чому? Бо забули про головне: саме ви не зробили цю ніч казковою! Та можна дещо запланувати заздалегідь.

Приміром, якщо ви шаленієте від підводного світу, чому б вам не спробувати разом з професіональними дайверами (аквалангістами) зустріти Новий рік у... морі? Ліхтарики, підводний столик, сповільнений виліт корка — і море в шампанському! Традиційний хоровод навколо ялинки, але в ластах, разом із прозорими медузами, які під штучним світлом переливаються всіма кольорами райдуги. Так, не зовсім зручно і звично. Зате скільки вражень! А на березі Дід Мороз та Снігуронька тримають підводну маску, наповнену морською водою, яку ви... повинні випити. (Це своєрідне посвячення в дайвери.) Таке задоволення вам коштуватиме від 200 доларів.

Якщо хтось мріє о 12-й годині ночі опинитися якомога ближче до зірок, можна (в середньому — 40 гривень за добу) домовитися з карпатськими гірськими базами чи санаторіями. До речі, кримчани не радять узимку підкоряти Ай-Петрі. Бо у кращому разі, милуючися мальовничими краєвидами, подорожуватимете в пошуках обніжжя гори, де можна спуститися, кілька днів. А взагалі любителям повітряної романтики радять замовити собі квитка на будь-який літак — звісно, якщо не бракує коштів.

Заможним любителям дозвілля зі смаком сміливо можна звертатися до туристичної компанії. Її представники розпочнуть свій екскурс у далеке і близьке зарубіжжя з повчальної поради: відпочинок треба зробити правильним. Скажімо, якщо ви мрієте прикрашати замість ялинок пальми і водити хороводи на березі Середземного моря протягом десяти днів, доведеться розкошелитися, як мінімум, на 600 доларів. На екзотичних островах, що омиваються океанами, це задоволення вам обійдеться втричі дорожче. До речі, за словами представників турфірм, найбільш популярна цього року — Європа. Рим і Париж — від 700 "зелених". А гірськолижні тури — від 200. А ще прихильники екзотичного відпочинку віддають перевагу Криму, зокрема тим місцям, де цього року було відкрито сім диво-пірамід, поряд з якими у людей нібито зникають невиліковні хвороби.

Та дехто все ж мріє святкувати Новий рік у столиці, щоб побачити казкові феєрверки на Хрещатику. Звісно, не кожному до вподоби цілу ніч, на морозі, з нехитрим харчем і пляшкою шампанського водити хороводи навколо "найголовнішої" 40-метрової ялинки країни. Якщо у вас після придбання подарунків ще лишається кошти, можете завітати у кафе-ресторан, де святковий стіл, за найскромнішими підрахунками, обійдеться у 300 гривень на клієнта.

І все ж ви вирішили зустріти другий рік третього тисячоліття вдома, у колі сім'ї. А ваші дітлахи вимагають сюрприз. Не поспішайте погоджуватися співати з Дідом Морозом, якщо це не ваш знайомий, усю ніч. Його вітання без подарунків протягом години виллються приблизно в сотню, а після 12-ї — в усі 150. Якщо ви хочете влаштувати діткам неповторну зустріч ще й із діснеївськими героями, за кожного додасте як мінімум по 50 гривень.

Звісно, добре, коли подарунки і жадані слова сиплються, як із рогу достатку. Тоді й саме свято життєстверідне і неповторне. Та не сумуйте, якщо не станеться дива в цю казкову ніч. Бо в Новому році їх ще 364.

Наталя ЯРЕМЕНКО.
Фото Анастасії СІРОТКІНОЇ.

Бліц-опитування

Яким був для вас нинішній рік і як плануєте зустріти наступний?

Наталя, 22 роки, бухгалтер:

— Цей рік був дуже важкий. Я влаштувалася на роботу, а треба було ще й диплом захистити. Одне слово —проблем не бракувало. Правда, в порівнянні з минулим роком я почала отримувати непогану зарплатню, і зможу собі дозволити відсвяткувати Новий рік у якомусь нічному клубі — ми з подругою, правда, ще не визначилися, де саме.

Андрій, 27 років, менеджер з реклами:

— Це найщасливіший для мене рік — дружина нещодавно народила сина. І хоча, звісно, це спричинило чимало турбот — і грошей потрібно більше, і час, щоб допомогти вдома, треба знайти, але я від таких турбот отримую лише насолоду. А святкуватимемо утрьох — мені здається, що це буде перший справжній сімейний новий рік у моєму житті.

Ольга Іванівна, 58 років, пенсіонерка:

— Рік як рік — нічого особливого. У моєму віці вже не чекаєш на щось надзвичайне. Онука пішла у перший клас — ото й уся подія. А зустрічатиму Новий рік з онучатами. Ми з дідом щороку забираємо їх до себе, щоб батьки змогли відсвяткувати спокійно, не турбуючись, що діти цілу ніч будуть самі вдома.

Марія, 45 років, медсестра:

— Поїду до мами. У Києві залишиться вже дорослий син, до нього прийдуть друзі. Навіщо я їм заважатиму? Та й мамі в селі самотньо. А минулий рік був важкий —таке враження, що з кожним роком жити стає дедалі важче. Може, хоч в наступному щось покращиться — я невиправна оптимістка.

Олег, 34 роки, шофер:

— Минулий рік пройшов вдало, без особливих ускладнень. А Новий рік зустрічатиму із коханою жінкою удвох. Наготуємо разом усілякої смакоти, накриємо новорічний стіл, о дванадцятій вип'ємо келих шампанського. А під ранок підемо вітати друзів.

Новорічні історії

Екстремальне свято

Цю історію мені розповіла колишня однокурсниця Оля, з якою ми зустрілися по дорозі в університет. За доброю традицією в перших числах січня було призначено екзамен. У Олі вигляд був невиспаний:

— Також усю ніч сиділа над книжками? — запитую.

— Якби-то! В поїзді теліпалася. Їздили з компанією відзначати Новий рік у Карпатах. Уже й не пам'ятаю, хто сказав (і його щастя), що там недорого можна найняти кімнату. От ми взяли лижі, по пляшці шампанського, солоних огірків на закуску і поїхали. Поки дійшли до місця призначення, думали позамерзаємо — транспорту жодного, дорогу снігом замело, і довкола — ні душі, як у фільмах жахів.

А кімнату зняли справді недорого. Бачила б ти її: у стінах між дошками шпарини завбільшки з палець. На ранок тих, хто спав скраю, відмітали з-під снігових заметів. Щоб приготувати їжу, треба було самому назбирати хмизу і розпалити грубку, то ми домовилися з однією тіточкою із села — навезли їй продуктів, заплатили якусь десятку і приходили на обід. Вечерю і сніданок з горем навпіл готували самі. Кульмінацією, звичайно, стала сама зустріч Нового року — у нашому будиночку не було навіть радіо. То ми умовно відзначили "прихід" горілочкою (хто в такій холоднечі питиме шампанське?) і пішли ліпити сніговика. Гарний такий вийшов. Щоправда, особисто я не могла дочекатися, коли вже поїдемо назад. Одне слово, пам'ятатиму зустріч нового тисячоліття все життя. От лише для того, щоб відпочити після таких святкувань, треба щонайменше місяць.

А екзамен Оля склала без проблем — на перездачі.

Надія ГОРБАТЮК.

Викликайте профі

Актора столичного Театру юного глядача Олександра Ярему знають не лише театрали чи прихильники комедійного телесеріалу "Приватна міліція". Ось уже третій рік поспіль він стає головним героєм передноворічних днів — Дідом Морозом. А іноді — й Снігуронькою. Щоправда, впізнати його в "спецодязі" та гримі дуже важко. Хіба що за тембром голосу.

Як каже сам Олександр, він поки що Дід Мороз-початківець, оскільки у деяких його колег дідоморозівський стаж значно більший. Проте це не заважає у роботі — багатьом клієнтам так подобаються його виступи, що вони запрошують актора щороку.

Розпочалося все з пропозиції колеги трохи підзаробити. Тим паче, що перед Новим роком багато акторів у такий спосіб поправляє своє матеріальне становище.

Чи хвилювався він перед своїм першим виступом у новому амплуа? Звісно. Але як і кожний професійний актор, зумів хвилювання приховати, і міні-вистава пройшла на "ура".

Найскладніше виступати в дитячих садках. Хтось з малечі так і намагається спробувати на міцність бороду, вщипнути за ніс. Та й програми не схожі одна на одну. Адже перед кожним виступом їх обов`язково обговорюють з вихователями. А якщо зважити, що за день таких дійств буває по декілька, то таку працю легкою не назвеш.

Власне, запрошувати Діда Мороза на вечірки починають ще задово до свята. Приміром, цьогорічний "сезон" розпочався ще 18 грудня. Саме в ті дні в Україні перебував іноземець — засновник однієї з фірм. І хоча, схоже, спочатку він взагалі нічого не розумів навіть з допомогою перекладача, але коли заспівали його рідною німецькою, то повеселішав.

До слова, у компаніях досить серйозно ставляться до святкування. Обговорюється сценарій, готуються подарунки. Актори вивчають напам'ять, як кого звуть і хто ким працює. Іноді доводиться за день побувати у кількох офісах! Особливо напружені останні дні року. Новий рік також доводиться зустрічати поза рідною домівкою — багато бажаючих побачити "старого" у себе в гостях. І якщо рідні спочатку ображалися, то тепер вже звикли.

— Дуже подобається вітати дітей. Хоча тут також є свої нюанси. Часто, коли я з'являюся на порозі квартири, то батьки силоміць ведуть до мене своїх нащадків: "Ой, Петю, дивися — Дід Мороз прийшов! Розкажи йому віршика, заспівай пісеньку — він тобі подарунок дасть!" Малюки замість цього починають плакати, нервувати. А то й взагалі під ялинку ховаються. Та ненадовго — є свої підходи. І вже через кілька хвилин дитина тягне до своєї кімнати показувати іграшки, малюнки, фотографії. І довго не хоче відпускати. Згадую, як одна дівчинка обіцяла щодня надсилати листи Діду Морозу, аби він частіше до неї приходив, — розповідає Олександр.

А щодо анекдотів та байок про п'яних "символів свята", які, щойно переступивши поріг, одразу ж падають під ялинку спати, то переважно лише народна творчість. Справжній професіонал такого собі ніколи не дозволить. Звісно, піднесуть і йому чарчину. Аби не образити господарів, він удає, що пригублює. Спрацьовує і почуття відповідальності, та й штучна борода заважає.

На прощання Дід Мороз в особі Олександра Яреми побажав нашим читачам:

На життєвій дорозі все буває — сміх і сльози. Горе, радість — все це треба пережити у житті.

Щоб від горя не зламатись, а від щастя не зазнатись.

Тож прошу — завчіть за мною ці слова прості:

Щасливий ти, коли комусь потрібний,
Коли для друзів щедрий, не жадібний,
Коли в душі зумів ти запалити
Живий чарівний вогник доброти,
Щоб кожного на світі зумів той вогник від біди зігріти
Від горя і нещасть оберегти!

Богдан ДОВНИЧ.

На колажу Анастасії СІРОТКІНОЇ Олександр ЯРЕМА в двох іпостасіях.

Олександр ЗІНЧЕНКО:

— Уже багато років я зустрічаю це свято однаково: збираємося родиною під ялинкою, вдома, бо Новий рік —винятково сімейне свято. Говоримо одне одному якісь заповітні слова. Це серйозна, осмислена і піднесена подія для всіх. Сценарій завжди пише молодша донька. Оскільки ми всі телевізійники, й діти фактично виросли на телебаченні, як правило, дивимося краєм ока ефірну версію того, що створили на своєму каналі в новорічну ніч.

Рік, що минає, був дуже напружений і тяжкий. Були і радість, і горе, і великі завдання, і втрати. Але в мене визрів замисел дуже цікавої роботи, пов'язаної зі супутниковим телебаченням. Вона потребує багато років і зусиль, але працюватиме на країну, нарощування її потенціалу й конкурентоспроможність. І це велика радість — знайти глобальну справу, а не розмінюватися на якісь хвилинні речі.

Ціни від Діда Мороза

Купити ялинку в Криму можна на кожному кроці. Їх уже заготовлено й вивезено на продаж більш як 10 тисяч. Метрові зелені красуні коштують 8—10 грн., двометрові — 15—20, триметрові — 20—30, чотириметрові— від 40, а дешевші — крадені. Браконьєрів ловлять 15 мобільних загонів, до складу яких увійшла майже тисяча працівників лісової охорони, міліції, громадських інспекторів. Та випадки, коли нарівні із традиційними соснами губителі знищують рідкісні дерева, занесені до Червоної книги: верхівки кедрів, кипарисів, ялівцю, судакської сосни, трапляються щодня у всіх регіонах півострова.

Усі ринки і крамниці засніженого півострова оповито у різнобарвні блискучі прикраси: тонкі нитки "дощика" —50 копійок, товстіші — гривня, гірлянди — три, а особливо модні нині "під стрижене хутро" — шість гривень.

Кримчани вже звикли — курортники від'їжджають, а літні ціни лишаються. І що ближче до свята, то дорожче коштує новорічний стіл. "Кримські канікули" для цін, оголошені урядом автономії місяць тому, вже тиждень, як закінчилися. Щодня стрибають угору цифри етикеток вартості на сир і бринзу, маргарин і майонез. Ціни на кабачки, баклажани, гарбузи, часник і моркву підскочили вже на чверть. Нині "найходовіший" товар на ринках — ковбаси і фрукти. Яблука коштують від трьох до восьми гривень, а особливий попит мають п'ятигривневі красені "Ред делішес" і "Гольден". Ціна на ківі й цитрусові стартує від гривні за штуку, велетенські грона іспанського винограду — 15 грн., кримського — шість. Свіжі ананаси — від 20 грн., подорожчали банани, мандарини й горіхи. Та найбільший попит має картопля — від півтори гривні, капуста —від 90 коп., гривневий буряк і цибуля. Проте цих продуктів, несподівано з'ясовується, недостатньо, бо снігові замети зупинили машини з материка на під'їздах до півострова.

Поки що не подорожчали борошно, молоко, хліб і хлібобулочні вироби, крупи і бобові, олія, рибопродукти, макаронні вироби, пиво, слабоалкогольні напої і мінеральні води, м'ясопродукти, кава, яйця (в середньому коштують три з половиною гривні), курячі стегенця (7 грн. 60 коп).

А ціни на дитячі подарунки "від Діда Мороза" починаються з двох гривень. Та зваблива дешевина може підвести, бо солодощі здебільшого прострочені. Традиційно стрімко дорожчає шампанське, на яке в листопаді змениили ціну на 10%. Кримський коньяк — за вісім гривень — дешевший від горілки.

Скрізь знову з'явилися "наперсточники", виметені з півострова влітку. Масові успішні гастролі кишенькових злодіїв підтверджують їх професіоналізм. "Не помічають" правоохоронці й особливо бурхливої нині незаконної торгівлі різноманітними вибухонебезпечними китайськими і турецькими петардами, ракетами, феєрверками, незважаючи на те, що торішні піротехнічні забави дітей і дорослих вжахнули медиків кількістю каліцтв, а вогнеборців — пожеж.

— Веселіться, святкуйте, та не створюйте собі петардових проблем — вистачає й цінових, — закликає реклама, особливо щедра нині в Криму на зваблливі оголошення про передріздвяну знижку цін на все. Пропонують також і гоноровo зустріти Новорічну ніч в оздоровницях, готелях і ресторанах Південнобережжя від "лише" 150 гривень на персону за столиком зі свічками, до астрономічних цифр із багатьма нулями, які може вмістити лише гаманець завбільшки з торбу не тільки кримського Діда Мороза, а й столичного.

Віктор ХОМЕНКО.

Крим.

Актуально

Щоб радість не накликала лиха

Усі батьки прагнуть прикрасити для свого малюка, який зустрічає перший у своєму житті Новий рік, найбільшу, найяскравішу ялинку. Для цього в оселю приносять величезні пухнасті красуні. Їх прикрашають різнобарвними іграшками, різноманітними вогниками, кольоровими гірляндами, до цього додають музичний супровід... Одне слово, хіба що зірок з неба не знімають, аби здивувати улюблене чадо. І найчастіше це вдається — дитина не може зрозуміти, що за конструкція з'явилася у такій знайомій затишній кімнаті, яка в уяві малюка це — практично весь світ. Зазвичай, такі сюрпризи тривожать, спричиняють неспокій, нерідко справа закінчується слізьми.

І навіть якщо малюк призвичаївся до лісової гості, все одно будьте обережні — не встигнете ви і оком змигнути, як його рученята потягнуться до блискучої "ляльки". Наслідки передбачити неважко: дитина може травмуватися колючками чи розбитими іграшками або просто налякатися.

А уникнути неприємностей досить легко. Поки у домі малеча, граміздких ялинок вдома краще не встановлювати — достатньо невеличкої, яку можна розмістити на столі. Іграшки слід обирати не дуже крикливі, а ще краще зробити їх власноруч. Можна для прикрас використати цукерки, мандаринки, паперові сніжинки. Тоді перші новорічні враження справді потішать дитину.

Ялинкова одіссея

Репортаж

Для більшості з нас святкування Нового року на добрих 80 відсотків складається із приготувань — передноворічних закупівель, продумування святкового меню... Одним із найсвітліших моментів у цій суєті, безперечно, є прикрашання ялинки — умовного серця всього свята. Кожному хочеться, щоб його деревце було найошатнішим, найбагатшим, найурочистішим. І кожен з наміром придбати саме таку красуню прямує на ялинковий базар. Із святковим настроєм побрела сніговими заметами туди і я.

Одразу зрозуміла: початок періоду ялинкових базарів (у Києві цьогоріч ця дата припала на 17 грудня) — не найкращий час для придбання омріяного ідеалу. Нещасні руді деревця сором'язливо світили стовбурцями і не викликали жодного бажання "прикрасити" ними свою оселю. Проте цікавість бере гору.

— Звідки ваші ялинки? — запитую у продавця.

— З Житомирської області, — чую наче підготовлену заздалегідь відповідь. — У нас все за правилами — он і штампи на зрубах стоять, якщо бажаєте, можете перевірити. Наша фірма уклала договір із лісництвом, отож усе законно.

Тут-таки дізнаюсь, що і ціна на традиційні деревця відповідна: до метра — 10 гривень, а вищі, незалежно від розміру, — 12 гривень і аж 35 копійок. Продавець запевнив, що від клієнтів, незважаючи на таку ранню пору, в них відбою немає — в основному беруть для шкіл, дитсадків та інтернатів.

На іншому ялинковому базарі вибір більший. Щоправда, і ціну складають деревцям за іншою схемою: метрові — незмінно червінчик, а вищі — залежно від розміру. Чітко визначеної системи ціноутворення мені з'ясувати так і не вдалося, тож роблю висновок: ялинку краще брати невисоку, принаймні, на них ціна стала, отже, не обдурять. Дізнавшися у продавця, що його товар із Закарпаття, починаю шукати серед накиданої просто на землю зеленкувато-рудої купи традиційні для Західної України ялинки та смерічки, проте у продажу лише сосни. Захмелілий (вочевидь не від морозяного повітря) продавець знизує плечима:

— За ялинками приходьте пізніше — ще не час. Вони осипаються швидше — немає сенсу їх так рано продавати. Але й грошей приготуйте більше, бо коштують дорожче.

Далі з розмови з`ясовую, що новорічними деревцями молодик торгує вже п'ятий рік. Має знайомого в Закарпатті, той і привозить йому щозими "зелений" товар із тамтешніх лісництв —прибуток ділять навпіл. Зі слів продавця, коли минає новорічний сезон, він займається своїми справами. Після таких слів мимоволі пригадується старий анекдот: "Запитує на допиті дільничий у "бомжа", як він заробляє собі на життя.

— Маю сезонну роботу, — відповідає той.

— І що робите?

— Продаю закопчені скельця під час затемнення сонця".

Враженнями від своїх походеньок поділилася із сусідкою. Вона мене й оговтала:

— Ти що, сьогодні на світ народилася? Ялинку треба купувати за день до Нового року: тоді й ціни нижчі, і товару більше. Алкаші стоять на кожному кроці — за пляшку купимо такі ялинки, що ахнеш.

Проте, повертаючись на другий день з роботи, побачила біля метро стареньку бабусю, вбрану в благеньке пальтечко. В її руках оберемок ялинкових гілок — запашні, з шишками і всього за дві гривні. Коли витягувала гаманець, совість ще мучила — таки вочевидь, що жінка не має дозволу на продаж цього товару. Але жаль до старенької взяв гору — нехай заробить хоч якусь копійчину до Новорічних свят.

Надія ГОРБАТЮК.

Новорічні історії

А крадений магнітофон подарували мені

Історія, яку розповів сам Дід Мороз

Костюм і всі атрибути Діда Мороза мені подарували на день народження. Певне, через моє прізвище. Взимку я вже мав незвичайну професію: Дід Мороз на замовлення. Я щороку чекав на свято, як діти, через те, що за декілька днів мав річну середньостатистичну зарплату.

Утім, мені ніяк не вдавалося зустріти Новий рік у колі сім'ї. Та все ж вирішив нове тисячоліття відзначити вдома. Весь день із дружиною і дітьми готували, прикрашали ялинку... Одне слово, було чудово за останні роки поринути разом із домашніми у святкову метушню. Я вже передчував сімейне свято, як зателефонували друзі моїх знайомих. Вони просили завітати до них на півгодини: пісень заспівати і дітям подарунки роздати. Я прикинув — до опівночі ще є час, їхній будинок майже по сусідству, а зайві гроші не обтяжать гаманця. Одягнув бороду і парик, костюма, закинув мішок за плече і подався в ніч.

Через півгодини я вже стояв перед прочиненими дверями квартири. Краєм ока помітив, що то був потрібний мені 18-й номер, і без дзвінка ввійшов. За зовсім не святковим столом сиділи четверо чоловіків і розпивали горілку, закусуючи хлібом, огірками і залишками ковбаси. Важко пригадати, хто більше здивувався нашій зустрічі. Та я відразу з порога почав жартами-приповідками їх розважати. Вони запросили мене до "святкового" столу. Зазвичай я поважаю "золоте правило" всіх Дідів Морозів — не пити на роботі. Але доброзичливі господарі, які виявилися не гіршими за мене дотепниками, швидко умовили. Я не зчувся, як провели старій рік, зустріли новий. Мені було весело, як ніколи. Врешті я почав збиратися додому. Поклав на столі подарунки для дітей, які, за словами моїх нових знайомих, спали в сусідки. А потім натякнув своїм клієнтам, що непогано було б і Діду Морозу покласти подарунок у його торбу. Мені презентували... магнітофон і я побіг додому.

... Зранку зателефонували друзі з тим самим проханням. Здивований, я все ж одягнувся, взяв торбу і пішов. Удруге піднімався вже сходами. І ось дістався потрібного поверху. Привітався з міліціонером і онімів: я ніяк не міг второпати, чому змінили номер квартири, де ми декілька годин галасували з моїми клієнтами, на... 13. Не роздумуючи, швидко піднявся поверхом вище, перш ніж мене осяяла думка, що вчора я помилився.

Зайшов до квартири № 18, відразу віддав довгоочікувані подарунки дітлахам. Тепер ми помінялися ролями: мої клієнти навперебій розповідали, як у них під носом пограбували квартиру № 13.

... У той же день я відніс магнітофон господарям.

Наталя ЯРЕМЕНКО.

Зимові фрески про інтимне,
або Двоє, котрі зустрінуть Новий рік нарізно

Коли двоє людей перебувають у зареєстрованому шлюбі, але живуть нарізно, це в Європі зветься — сепарація! Поетам буде складно. Коли двоє зустрічаються, кохаються, розлучаються — з римою все гаразд. А слово «сепарація» таке саме милозвучне, як протигаз! Але про форми подружнього життя не сперечаються — надто інтимна сфера.

На цьому знімку — Він і Вона, шлюбна пара із чотирирічним досвідом подружнього життя. Досвід набуто під час міжнародних (!) зустрічей двічі на рік, приблизно по два-три тижні. Вона — 56-річна громадянка Швейцарії Сюзанна, редактор юридичного журналу, живе у Берні. Він — 66-річний громадянин України, кандидат філософських наук Борис Буйвол, живе у Львові. У неї — другий шлюб, у нього, за скромними підрахунками, — третій. Для пуританського Львова він — постать дещо одіозна. Із знаком плюс. Бо ще ніхто з жінок не нарікав на його неджентльменське поводження. В його сірих очах — незмінні іскри доброго гумору, незатьмареного навіть символічною пенсією, котрої філософу Діогену не вистачило б і на пристойну бочку. Роль «бочки» (у філософській площині) для нього відіграє шлюб з іноземкою. А чоловіча філософія нашого «Діогена» нехитра:

— Життя — одне! Отож дурниці треба робити негайно, вони прикрашають біографію. Але при цьому не робити підлості. Бо життя коротке і не встигнеш покаятись!

Сюзанна спробувала було вивчати українську мову. Потім облишила: чи надто дорого, чи складно. Тепер вони розмовляють між собою німецькою. Втім, ментальність — складніше, ніж мова. До прикладу. Якось журналісти знайшли у Швейцарії господаря квартири, де жив Ленін з Крупською. Показали йому фотознімки, запитали, чи він пам`ятає таку пару. Господар сказав: «Так, вони жили у мене, справно платили, поводилися тихо, а навесні 1917 року кудись виїхали, і я нічого більше про них не чув!». Оце так по-швейцарськи!

Мені цікаво було спостерігати давнього знайомого в подвійній ролі. Він — ректор вищої школи громадського лідерства. А Сюзанна — один із засновників школи, за що удостоєна звання почесного професора. З цієї нагоди пані Сюзанна мала промову. Зовсім не політичну. Це були думки вголос. Про ментальність.

— Коли я приїхала сюди 1997 року, мене багато що лякало. Подруги казали: ти їдеш на дикий схід! Уявіть, коли Борис ненароком порізав палець, я побачила, що і в нього також... червона кров. Тоді я подивилася на Львів як на місто родини Габсбургів, в якому триста(!) художніх майстерень. Тут чудова їжа, такі салати неможливо замовити у Швейцарії.

Уже під час фуршету я спробувала поговорити із Сюзанною як жінка з жінкою.

— Ваша сім'я, за нашими мірками, незвична. Чи не хотіли б ви жити разом?

— Це неможливо з економічних міркувань, бо такий чоловік, як Борис, у Швейцарії дорого обходитиметься. Між моїм першим і другим шлюбом було 20 років перерви. Я звикла бути самостійною, не люблю домашнього господарства. Та й просто не хотілось би.

— Що допомагає вам порозумітися?

— Культура, історія. Я дихаю ними. Щоб зрозуміти краще Бориса, я прочитала «Бідні люди» Достоєвського, та все одно нічого не зрозуміла. Просто мені з ним цікаво, він такий толерантний.

Нині пані Сюзанна двічі на день телефонує до Львова. Борис уперше відмовився приїхати на Різдво до Швейцарії. Застудився, лікарі не рекомендують вирушати в дорогу. Чи засмучений перспективою провести свята нарізно? Здається, не дуже. Перестрів мене якось у центрі міста, запросив на каву, «на п'ять хвилин», а проговорили казна-скільки. Як не послухати, що думають філософи про нас, незрівнянних? Борис Опанасович не дуже спростовує львівську легенду, що він, мовляв, «професійний спокусник».

— Сюзанна дорікає, що я не ангел, три дружини від мене пішли. Це не зовсім так. Я — шляхетний чоловік: щойно переступав поріг жіночої душі й спальні, одразу одружувався. Згодом я добре прилаштовував своїх дружин: одну відправив до Америки, другу видав заміж за академіка...

А моя Сюзанна із своєї зарплатні надсилає мені (на краватки і діяльність школи) дещо, раз на два місяці. Під час недавньої зустрічі я попросив її купити дублянку. Вона скривилася: «У Швейцарії це не модно, у тебе поганий смак!» І не купила!

...Я не хочу, щоб про мого героя думали банально. Бо на відміну від тисяч альфонсів, які миряться з тим, що їхні дружини роками працюють у Греції чи Італії, Борис Опанасович, як член спільного україно-швейцарського подружнього «підприємства», вкладає потужні українські інвестиції в імідж своєї дружини. Вона визнала це під час нашої розмови:

— Три роки тому Борис мене збалансував. Адже ми, швейцарці, мислимо прямолінійно, а українці — зигзагоподібно. До цього важко звикнути!

А Борис Опанасович каже:

— Знаєте, які дві найвищі цінності у швейцарців? Гроші та пиха з приводу знаменитої швейцарської стабільності. Але, за статистикою, саме в цій стабільній країні — найвищий рівень депресій. Запросили мене якось на заняття до групи жінок, що лікуються від депресій дихальною гімнастикою. Відрекомендували як авторитетного фахівця. Заходжу і бачу: дихають, сердешні. «О, я ще ніколи не бачив так багато гарних жінок разом!» — кажу радісно. Усі заусміхалися, пожвавилися. Бідні! Їм, мабуть, ніхто не говорить компліментів. А я далі: «Правильне дихання дає лише любов, це перевірено тисячолітнім українським досвідом!» Керівник групи депресанток швиденько згорнув обмін досвідом: «Для вас небезпечно залишатися тут. З машини витягнуть, з поїзда знімуть!» Хоч куди запрошує мене Сюзанна, я — на висоті. Вона має статус заміжньої жінки, а для швейцарки — це ознака стабільності. Я дуже подобаюся всім її подругам. Вони спершу дивилися на мене, як на прибульця. Уявляю, який портрет чоловіка намалювала їм амбітна Сюзанна. Жіночки проводять так звані салони (по-нашому «дівичники»). П'ють увесь вечір п'ять грамів вина на всіх і пліткують. Їм там сумно, бо немає жодних проблем. А я їм — легенди про українське козацтво! Все за чисту монету сприймають. А монета — це святе для кожного швейцарця. А якщо серйозно, то Сюзанна для мене — цілий світ цивілізованої, емансипованої, культурної Європи.

— Сюзанна каже, що ви — вередливий, розпещений, тому й не хоче жити під одним дахом з вами...

— Це вона вередлива, кривиться, коли чашки в моєму домі немиті. А я просто втомився від самотності, хочу, щоб хтось говорив мені гарні слова. Ну що тут поганого, коли жінка вранці кладе біля ліжка твій випраний і випрасуваний одяг і каже: «Піди, коханий, поніжся між трояндовими кущами, поки я приготую сніданок!»

— Вам це наснилося?

— Та ні, це спогад про літо в селі... Мушу думати про майбутнє. Моя дружина має 70-річного бой-френда, він телефонував до Львова, в мій дім, коли тут була Сюзанна. Який нахаба!

— Ви, даруйте, спеціалізуєтеся на міжнародному шлюбному ринку?

— Я просто утверджую гідність українського чоловіцтва в Європі!

(Справді, швейцарський бой-френд не здогадався б запросити для своєї милої музикантів, щоб грали лише для неї Вівальді!).

— Чому вам усе-таки не поїхати в Берн на Різдво?

— Моя подруга влітку поїхала в Африку подорожувати. Без мене. Знаєте, скільки вона витратила на цю подорож? 23 тисячі гривень! А тут... Треба витримати гонор. До речі, як у вас, пані Оксано, із знанням англійської? Не дуже? Шкода! Ми могли б разом поїхати до Швейцарії у травні, на форум...

(Я слухала «Діогена» і наминала піцу. І як Борис Опанасович здогадався, що я зголодніла?)

— Знаєте, для мене така радість зустріти когось голодного і почастувати! — щиро сміється він.

Ех, Сюзанно, як шкода, що ти не розумієш зигзагоподібного...

— Таки шкода! — каже Борис Опанасович. — Я не Ленін, але мрію про таку революцію, яка зруйнує зайву стабільність швейцарців, і вони по-новому відчують смак життя!

На знімку: так усе починалося.

Оксана ТЕЛЕНЧІ.

Львів.

Нові видання

Просто і ясно

У поета Михайла Василенка щойно вийшла нова книжка лірики — «Чотиричас» (Видавництво «Довіра», Київ).

У Василенка — цілком довершене козацьке обличчя, він міг би позувати для національної валюти, медалей і тому подібного. До такого обличчя дуже личила б гайдамацька папаха зі шликом. Здається, українцеві з таким обличчям досить іноді глянути на себе в дзеркало, заспокоїтись — і не писати віршів, бо типовішого козака все одно не опишеш. Але Василенко пише, в тім числі й про козаків, у нього вже вийшли збірки «Орії», «Стрикоко», «Очарії», «Ористея». Тепер ось — «Чотиричас». Ця остання книжка якоюсь мірою підсумкова, тож можна робити певні висновки про поета. Скажу одразу, що шаную Михайла, а тому не гаятиму часу на компліменти. Ліпше зауважу ось що: мабуть, Михайлові Василенку варто на кілька літ ввести мораторій на дві теми — тему смерті й тему України. Точніше, навіть не на теми, а на пряме пойменування їх. Поет, під їхнім впливом, мов заворожений, робить переоцінку духовно-матеріальних цінностей. «Я тоді в Драбівцях пам'ятаю зелень літа і красу заграв...». Навіть вірш «На хуторі» (чудовий спогад про те, як весною, «на сорок святих», батько з дядьком застряли в глині) закінчується ностальгічним: «Де ж це вітер весни, що своїми крильми розворушить народ мій до брані?» А це приїзд додому: «Ось і могила, гайок і долина, підходжу до хати — світло у вікні, чого ж іще треба мені?» Може, й справді досить. Як і отут: «Хоч про Драбівці думав всюди, де були добрі й різні люди!». Один з Михайлових віршів мене вразив. Оцей: «Нінка Зоря, майже Зоряна (то ж треба!) тепер у заміжжі інакша — каже, баба вона, просила, щоб вірш не про любов, не про небо я складав, а про бабу її, про Райку козу, і що Нінка — жона!» Почавшись отак індивідуально, вірш завершується узагальненням: «Розкажи на уроках це дітям — хай добре запам'ятають, ось про те — щоб любили свій край, свою мову, народ, і дитинство, і матір і прадідів, хай люблять і поважають та боронять свій край аж до смерті, як треба...». Я хочу — про Нінку, бо її, Михайле, крім тебе, ніхто не опише, а Україна (хоч сто разів напиши це слово) — Україна без оцієї Нінки, я підозрюю, неможлива. Це як у твоєму-таки вірші: «Мамо, наснилось мені, що Київ валився...» — просто і ясно.

Михайле, з Новим роком тебе і з новою книжкою!

Віталій ЖЕЖЕРА.

Правильне дихання дає лише любов, це перевірено тисячолітнім українським досвідом!

Сергій ТЕРЬОХІН:

— 2001 рік виявився шалено неспокійним і, як передбачали, нелегким. Не лише тому, що наблизилися вибори. Найбільшою подією для України, як і для всього світу, мабуть, стали події 11 вересня. Бо після них буде встановлено новий світовий устрій і Україна посяде в ньому нове місце. В країні яскравих подій не відбулося — лише рутинні державні справи. На наступний рік у мене більше сподівань — може, розумніший парламент прийде, ідіотів менше буде. Віктор Пинзеник пообіцяв мені показати на Новий рік чудові схили Карпат. Ганьба мені — ніколи там узимку не був. Спорядження вже купив, кататимуся на лижах, а партійний лідер — керуватиме.

У рік Коня «Солідарність» в'їжджає в одній упряжці з «Нашою Україною»

Партійні рядки

Другий з'їзд «Солідарності» де-юре закріпив входження партії до блоку Віктора Ющенка «Наша Україна». За це одностайно проголосували присутні на з'їзді 252 делегати від 22 «суб'єктів» країни.

У виступі голова «Солідарності», керівник виборчого штабу «НУ» Петро Порошенко підбив баланс можливостей солідарних з блоком Віктора Ющенка партій. «У нас немає великих грошей, як у декотрих з конкурентів. Немає підконтрольних ЗМІ. Зате є довіра народу до екс-прем'єра і сил, що його відстоювали похмурого 26 квітня 2001 року». Таке позитивне «сальдо» надихає їх на оптимізм на старті року Коня.

Присутній на з'їзді Віктор Ющенко, вітаючи рішення делегатів, пообіцяв, що вимогливо ставитиметься до поведінки учасників блоку, «аби історія не вчила нас зрадами».

Солідарні визначилися зі списком своїх кандидатів у народні депутати в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі та обрали делегатів на міжпартійний з'їзд партій—засновників «Нашої України», що має відбутися 17 січня.

Людмила КОХАНЕЦЬ.

Лідер молодого покоління

Третій з'їзд Молодіжної партії України обрав почесним головою партії лідера блоку «Наша Україна» Віктора Ющенка. Делегати форуму затвердили список кандидатів у народні депутати, який також очолив екс-прем'єр.

Як зазначив у своїй доповіді голова Молодіжної партії Юрій Павленко, молодь боротиметься, аби блок одержав 226 депутатських мандатів і виборов не менш як 150 тисяч місць у представницьких органах місцевого самоврядування. Оскільки молодь прагне бачити Україну, економічно розвиненою європейською державою, в якій будуть захищені права кожної людини.

Володимир КОРОЛЮК.

Свобода слова: наказано не друкувати

Так охарактеризував ситуацію, що склалася навколо видання газет «Вечерние Вести» и «Слово Батьківщини», на прес-конференції народний депутат, член Комітету ВР з питань свободи слова та інформації Віктор Терен.

Головні редактори газет Олександр Ляпін та Наталія Климчук, які брали участь у прес-конференції, заявили, що столичне видавництво, яке є державним, не продовжило угоду на видання, що закінчувалася наприкінці року, мотивуючи спочатку завантаженістю, а згодом ще й економічною недоцільністю.

Отже, зовні нібито все правильно, за винятком того, що про таке рішення за цивілізованих стосунків партнерів, які злагоджено співробітничали більш як три роки, попереджують заздалегідь.

Однак технічних потужностей та економічної доцільності не вистачило саме для опозиційної преси. До того ж напередодні виборів до Верховної Ради України.

Віктор Терен сказав, що його намагання з'ясувати ситуацію виявилися марними. Народний депутат пояснив це тим, що видавництво «підпорядковане господарчому управлінню адміністрації Президента, за вказівкою якої чиняться ці протизаконні дії». І справа зовсім не в можливостях видавництва. Вони — є. Справа у вказівках згори.

Народний депутат запевнив, що, тільки-но після свят збереться парламент, ці події розглядатимуться профільним комітетом, а оцінка прозвучить з парламентської трибуни, бо «свобода слова із кляпом у роті — це не свобода».

Організатори прес-конференції запевнили, що, наперекір усьому, читачі і передплатники матимуть «Вечерние Вести», а Україна почує «Слово Батьківщини».

Анатолій КАРАСЬ.

Санта-Клаус і компанія

Як це було

Із усіх духів, які приносять подарунки, у світі найвідоміший та найулюбленіший Санта-Клаус. Він спускається під звуки гімнів і приносить подарунки, що їх залишає в панчохах. На історію та походження Санта-Клауса вплинули традиції і культура багатьох країн. Окрім того, не він один обдаровує дітей довгими зимовими вечорами...

Століть десь 17 тому в малоазіатській провінції Римської імперії Лікія, у приморському містечку Патара в літнього подружжя народився хлопчик Миколай. Він допомагав будь-кому, хто потрапляв у халепу, і став відомий своєю винятковою доброзичливістю, особливо стосовно дітей. Святий Миколай помер у глибокій старості. Його поховали в храмі міста Міри, а коли християнській провінції загрожувала навала мусульман, мощі святого 1087 року перевезли до міста Бар (Італія). Відтоді його мощі зберігаються в глибокому підземеллі під храмом.

Тільки багато років по тому він став святим патроном дітлахів і головним «подарункарем». Через деякий час дорослі почали вдягатися в манері Святого Ніколаса, щоб зіграти роль доброго святого. Вони ходили з домівки до домівки, запитуючи, чи добре там поводилися діти. А діти залишали на ніч свої черевики за дверима, щоб уранці знайти в них ласощі та іграшки.

Англо-саксонська версія іменувалася Різдвяний Батько. Цей чаклун поєднував у собі риси Святого Ніколаса і богів Тора та Сатурна. У нього була мантія, прикрашена плющем та падубом. А також лозина-хлист, щоб покарати дітей, поведінка яких була погана, і мішок з іграшками для тих, хто добре поводився.

До **Північної Америки** англійські, німецькі та голландські поселенці привезли свої варіації Різдвяного Батька, і найпопулярнішим став голландський Sinterklaas. Ім'я остаточно англіцизувалось, і з'явився Санта-Клаус.

У Франції до появи Санта-Клауса був свій дід, його називали Дідом Січнем. **У Росії** теж колись був власний старий — Дід Тріскун і схоже, що особливою добротою він не відзначався. Однак у переддень православного Різдва від домівки до домівки подорожувала на санях удягнена в біле дівчина-ельф. Сільські діти вітали її різдвяними піснями-колядками, а Коляда нагороджувала їх подарунками.

А **в Норвегії та Данії** подарунки розносили хатні гноми, які мешкали на горищах і в стайнях. Саме вони розкладали подарунки по всій домівці.

В Італії подарунки роздавала дітлахам літня жінка, яка літала в повітрі на мітлі: хорошим дітям діставалися іграшки та ласощі, а поганим — вуглинки. Добру чаклунку звали Бефана, вона з'являлася напередодні Водохреща.

Німецькі родини відвідував ангел, який сидів на крихітному олені. Його вантаж — це солодощі та іграшки. Миле створіння було посланцем небес і тому називалося Христове Дитя.

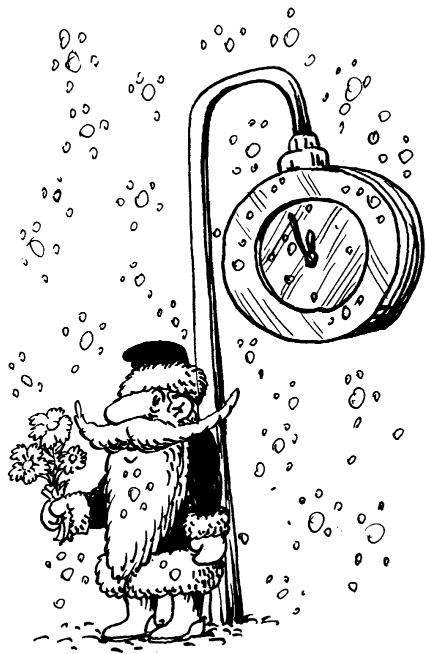

Новорічні історії

Баба Яга в супермаркеті

Ось що розповіла кореспондентові «ГУ» актриса Одеського театру юного глядача Валентина ГУБСЬКА:

— Привезли ми якось на гастролі новорічну казку. В ній все, як ведеться: Дід Мороз, Снігуронька, Баба Яга... Грали по три вистави на день, а ввечері — ще й спектакль для дорослих. З театру, одне слово, не вилізаємо. А навпроти, як навмисно, — супермаркет розкішний. Як же, думаю, туди хоч на десять хвилин вирватися? Адже 31 грудня на календарі! Рідні та близькі в Одесі залишилися, то хоч собі подарунок новорічний зроблю.

Відіграли казку, змила так-сяк грим, накинула шубу — і до супермаркета! Впав мені там в око чудовий светр, про такий усе життя мріяла. Нарядний, теплий — якраз до Нового року. Ось тільки приміряти треба, у дзеркало глянути.

Кличу дівчину-продавщицю, прошу светра, скидаю шубу... Дивлюсь, а в продавщиці очі круглими стали, наче блюдця. І народ у відділі перестав товарами цікавитися, всі в мене очима уп'ялися. Звідки раптом така підвищена цікавість до моєї персони? Якийсь малюк усе пояснив, вигукнувши:

— Ой, матусю, дивись, справжня, наче в мультику, Баба Яга!

Ну, так, звичайно ж, свого театрального костюма, в якому граю в спектаклі Бабу Ягу, я не зняла. Поспішала-бо. Саме тому й здивувала всіх. Мабуть, не часто баби яги в супермаркеті отоварюються. Довелося пояснювати все новоявленій публіці. Навіть маленьку репризу розіграти, аби повірили, що з театру до них прибігла. Посміялися дружно, потім я светрика поміряла. Краса! Купляю, вирішила, собі подарунчок. Туди-сюди, а грошей немає! В костюмі кишені не передбачено, Бабі Язі гаманець ні до чого. В театрі він залишився, у джинсах.

— Дівчата, любі, — кажу, — відкладіть светрика. Зіграю ось казку, перед вечірнім спектаклем ще раз забіжу, заберу його.

— Гаразд, — пообіцяли продавщиці. — Відкладемо.

А спектакль, як на лихо, затягнувся. Граю, а в самої настрій дедалі гірше. Магазин напевне вже закрили. Залишуся без обновки. От і завісу опустили, виходжу на поклони... Дивлюсь, якісь дві дівчини до мене пробираються — з квітами, з пакетом.

— Не пізнаєте нас? Ми ж із супермаркета навпроти.

І букет мені вручають, і пакет. А в пакеті... светр. Той самий!

— Ми як побачили, що ви не встигаєте светрика забрати, вирішили принести. Заразом ось і спектакль подивилися. Дякуємо вам! І з Новим роком!

Записав
Георгій ВОРОТНЮК.

Мал. Віктора КАЗАНЕВСЬКОГО.

У Франції до появи Санта-Клауса був свій дід

Фото Юрія ВЕНГЕРЕША.

Мрія на всіх одна

Вільна тема

Дорогі друзі «Сім'ї»! Протягом року ми отримали від вас чимало змістовних листів з добрими словами про нашу суперрубрику, унікальних життєвих історій та пропозицій. Нам приємно, що читачі не байдужі до «Сім'ї». Переглядаючи передноворічну пошту, ми спочатку склали купку з ваших привітань, щоб надрукувати їх у святковому номері. Як раптом зрозуміли: нам потрібен буде не один газетний розворот, щоб опублікувати ваші теплі рядки. Тож дякуємо вам за них і у свою чергу вітаємо всіх вас!

А ось примітка, без якої наша «листівка» не буде повна. Майже у всіх листах, адресованих «Сім'ї», зустрічається слово «щастя». Нічого дивного: зимові свята зобов'язують марити саме ним. І хай воно, це щастя, — поняття неконкретне, мало ким зрозуміле, недосяжне та дуже суб'єктивне. Усі його бажають. І ми його також бажаємо: всім вам і собі трішечки!

Ваша «Сім'я».

P. S. Матеріали цього випуску так чи інакше пов'язані з прагненням щастя.

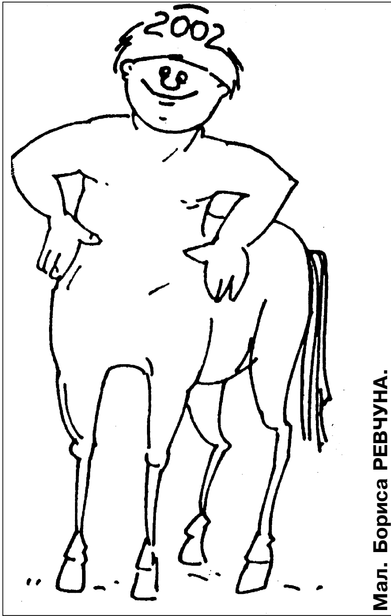

Мал. Бориса РЕВЧУНА.

Щастя — це місто, де тебе розуміють

Історії кохання

«Пощастило як!..» — заздрісно сказав хтось з велелюдного натовпу, що зібрався біля палацу культури подивитися на молодят. Про це весілля знало півміста. Стрімко поширювалися чутки: молодим і квартиру виділили, і все, що необхідно в побуті молодої сім'ї, подарували — телевізор, меблі, пральну машину, холодильник, різне кухонне начиння...

Одне слово, пощастило Саші й Олесі, щасливі вони. В наші часи не до кожного таку увагу виявляють. Це хіба що до особливо знаменитих. Але Саша й Олеся до числа відомих чи впливових осіб не належали. І щасливими стали лише недавно, коли вирішили з'єднати свої долі, коли з'явилася можливість мати те, про що вони мріяли у дитбудинку, — сім'ю.

Від народження і до повноліття інакше як нещасними сирітками їх і не називали. Отож право на щастя вони вистраждали й заслужили. Сашу мама залишила у пологовому будинку. Хлопчик народився із заячою губою, і батьки вирішили, що потвора їм не потрібний. Мовляв, молоді ще, і часу народити нормальних, здорових дітей у них достатньо. Відмовилася від своєї дівчинки і мати Олесі. Обоє немовлят потрапили до одного дитячого будинку, виховувалися в школі-інтернаті для дітей-сиріт і дітей, які залишилися без батьківського піклування. Саші зробили операцію, і його фізичний недолік став зовсім непомітний. На вигляд худий і слабкий, він все-таки був сильним, вольовим хлопчиком, що й приваблювало Олесю. Діти ходили в один клас і були, ніби брат і сестра. Разом навчалися і в професійно-технічному училищі, а коли настав час розлучатися, засмутилися, особливо Саша. Наче втратив найголовніше в своєму житті. Одного разу поїхав у те місто, куди розподілили Олесю, і запропонував: «Давай жити разом». Тож нарізно вони були зовсім недовго.

Коли Саша прийшов до міськради дізнатися, що треба для одруження, його прийняли щиро. Цього худенького хлопчину працівники міськради знали: якось він їх уже здивував. На початку весни Саша попросив виділити йому ділянку землі для городу. Чиновників вразила самостійність і серйозність, з якою цей хлопчина ставиться до життя. Землю Саші, звичайно, дали. Як він потім розповідав, з трьох соток зібрав непоганий урожай картоплі, якою він Олесю підгодовував. Та й на зиму запасся. Помідори й капуста у Саші також були свої.

Перші про наміри своїх вихованців одружитися дізналися майстри виробничого навчання СПТУ-54 Микола Петрович і Зоя Яківна Мороз. Вони й стали весільними батьками. Правда, Зоя Яківна таємно від Саші й Олесі стала цікавитися їхніми батьками. Розраховувала на те, що під час реєстрації шлюбу будуть присутні рідні батько й мати. Як з'ясувалося, батьки Саші живуть недалеко, в Лутугинському районі. Вони навіть приїжджали, щоб подивитися на сина, проте зустрітися з ним відмовилися. Подивилися на нього здалеку й засмучувалися: не наш це син. Хоча Зоя Яківна стверджує, що Саша дуже схожий — зовні — на батьків. Щодо Олесиної мами, то вона написала листа і попросила Зою Яківну все залишити на своїх місцях...

Діяльна натура Зої Яківни цього разу не заспокоїлась. Історію життя своїх вихованців вона виклала в листі телеведучій Ользі Герасим'юк. Але історія двох сиріт, мабуть, телевізійників не схвилювала. Зате зачепила голову районної організації громадсько-політичного об'єднання «Жінки за майбутнє», обласну громадську організацію «Регіон», керівників Луганської ТЕС, де працює Саша, і СПТУ-54. Підприємство виділило їм квартиру, а громадські організації потурбувалися про те, щоб у ній було затишно й тепло. Виказали турботу про молодят і прості люди — сусіди, знайомі. Хоч і складний наш час, та кожний ніс на весілля те, чим міг поділитися: подушки, ковдри, домашні заготовки, ложки й виделки... Важливо, що їм допомогли створити сім'ю, в якій, як пообіцяв Саша, ростимуть дівчинка й хлопчик. Їх любитимуть батьки і вони будуть щасливі.

...До речі, місто, в якому все це сталося, називається Щастя.

Алла АНТИПОВА.

Луганська область.

Фото Укрінформу.

Фелічити більше немає...

Разом з передноворічними клопотами грудень приніс... ілюзію щастя. Здається, цей чаклун у сніговій шубі та шапці Санта-Клауса може все. Навіть повернути старих друзів чи примирити подружжя після сварки. Але, на жаль, це тільки ілюзія.

...Нещодавні події шокували вітчизняних шанувальників італійської естради. Улюблена ними зоряна пара — сан-ремовські небожителі Аль Бано і Роміна Пауер більше ніколи не заспівають дуетом. Виснажені тривалим процесом розлучення, вони ледве витримують товариство одне одного.

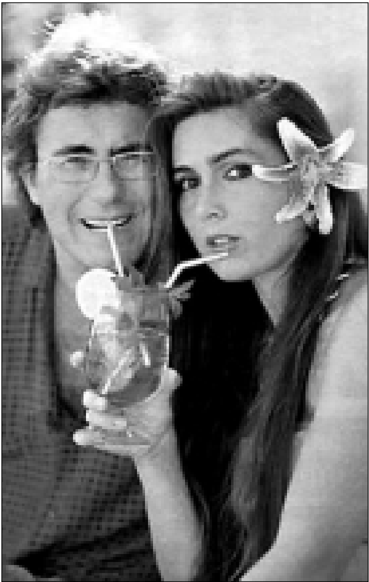

Варто зазначити, що італійські шлюби відрізняються особливою міцністю. І річ тут не тільки у непорушних католицьких традиціях. Надто вже це копітка й дорога справа — розлучення по-італійськи.

Спочатку подружжю призначають своєрідний трирічний карантин, упродовж якого вони або помиряться, або доведуть, що не збираються цього робити. Потім починається процес розлучення, який може розтягтися на роки. Майновим перспективам колишньої дружини можна позаздрити: вона має право на довічне утримання за рахунок чоловіка, поки знову офіційно не вийде заміж або не влаштується на роботу.

Релігійний обряд розлучення ще складніший, до того ж більшу частину прохань про анулювання шлюбу Ватикан відхиляє. Сім'я для католиків священна, але часом навіть найсвятіші почуття не витримують життєвих випробувань.

На сцені Аль Бано і Роміна здавалися найромантичнішою і найщасливішою парою. І були такою аж до 6 січня 1994 року. Сімейну ідилію зруйнувало горе: їхня старша дочка Іларія поїхала до США, де безслідно зникла за загадкових обставин.

Їх творчий тандем залишився в минулому: Аль Бано виступав із сольними концертами, Роміна вела телепрограми для домогосподарок. У сумних очах дружини чоловік почав дедалі частіше помічати іскорки заздрості...

І ось результат: суд міста Бриндізі офіційно підтвердив розрив зоряної пари і зобов'язав Аль Бано щорічно платити близько 50 тисяч доларів як аліменти. Дітей довелося поділити: про сина Йарі в суді не йшлося, а ось дочки — 17-річна Крістель і 15-річна Роміна — згідно з вердиктом Феміди залишаться з матір'ю. Батько зможе забирати їх двічі на місяць на вихідні та, крім того, на 15 літніх днів.

Аль Бано і Роміна одружилися 1970 року попри протести з боку родичів, котрі вважали, що селянському солов'ю і світській красуні нема чого робити в одному ліжку. Кохання все перемогло. І все програло.

Ганна ЛУКАНСЬКА.

На знімках: а щастя вже у минулому.

Фото АП.

Дід Мороз: чи розвінчувати міф?

Уроки для батьків

Якщо ви гадаєте, що для малюків це питання не таке важливе, як питання, звідки беруться діти, то дуже помилястеся. Просто проблеми лелеки і капусти хвилюють їх цілий рік, а загадка існування доброго чарівника — один раз на рік. Деякі психологи навіть вважають: коли людина розуміє, що Дід Мороз — вигадка, то це означає його прощання з дитинством.. Причому вік тут не відіграє ніякої ролі.

Коли дитина ще зовсім маленька, існування Діда Мороза — начебто само собою зрозуміле. Однак пізніше перед батьками постає нелегка проблема — розвінчати міф і розвіяти прекрасну ілюзію, чим завдати малюку болі, або, грубо кажучи, обманювати власне чадо, деякою мірою підриваючи свій авторитет. Отже, правда чи брехня?

Яніна Г., 31 рік, програміст: *«Моєму Глібові 9 років. Минулого року без усіляких розпитувань він заявив, що знає — ані Діда Мороза, ані Святого Миколая немає. Гадаю, що йому ніхто нічого не казав, а просто син сам здогадався. Все-таки перед святами ми завжди розпитуємо про те, чого б йому хотілося... Щодо свого ставлення до цього, то я пояснила Глібові, що все одно треба вірити в диво, а Святий Миколай та Дід Мороз, якщо і не особисто приносять йому подарунки, то роблять так, аби у мене була робота й відповідна зарплатня, без якої я ніяк не можу виконати бажання моєї дитини».*

Лариса Іванівна, 65 років, пенсіонерка: *«Моїй онучці 7 років і вона давно знає, що Діда Мороза немає. Я вважаю, що це непогано. Принаймні, ми розповіли їй все по-чесному. У Марійки є старша сестра, якій 19 років. Можливо, коли для неї це перестало бути таємницею, це перестало бути таємницею й для молодшої».*

Тетяна П., 20 років, студентка: *«Так, я вірю в Діда Мороза. Ще в дитинстві була впевнена, що всі дитсадочкові Діди Морози — несправжні. Однак завжди знала і знаю, що добрий дух Діда Мороза є. Коли у мене з'являться діти і вони запитають мене про існування Діда Мороза, я поясню їм, чому вірю в нього сама. При цьому Новий рік я терпіти не можу... Тому що сесія».*

Олексій Р., 40 років, працівник культури: *«У віці 14 років моя дитина, звичайно, вже не вірить в жодних Дідів Морозів. Однак ми довго підтримували у сім'ї міф про те, що він є. Навіть коли сину було 12 років, він, заявляючи, що ні в що не вірить, все одно очікував на диво. Причому найбільші сумніви були пов'язані не з особистістю Діда Мороза, а з появою в оселі подарунків начебто від нього. Одного разу відбулася досить серйозна розмова і син сказав, що розуміє, що одна людина чи просто дух не в змозі обдарувати усіх дітей на світі. Що стосується мене, то я не пам'ятаю, щоб узагалі коли-небуть вірив у Діда Мороза. Певно, тому, що батьки не докладали до цього ніяких зусиль...».*

Я розмовляла на цю тему ще з багатьма людьми і помітила, що тих, хто хоче продовжити своїм дітям дитинство, більше, ніж чесних реалістів. Пам'ятаю, як засмутилася минулого року, коли дочка прийшла до мене з цим запитанням, пославшися на маму шкільного товариша. Мовляв, мама Саші сказала мені, що ніяких Дідів Морозів не буває, це ти даруєш подарунки. Не коментуючи поведінку «доброї» Сашиної мами, на ходу придумала казочку, що все-таки не всім дітям, а лише хорошим Дід Мороз приносить подарунки. Але іншим батькам також хочеться, щоб у їхніх дітей, хай неслухняних і двієчників, також було свято. Ось їм і доводиться працювати за Діда Мороза. Мені вдалося побороти сумніви. Все-таки чужа мама — не бозна-який авторитет. На відміну, скажімо, від шкільного вчителя.

Ось зовсім свіжий приклад. Справжній скандал зчинився нещодавно у одній із шкіл маленького містечка в Австралії. Деякі першокласники у сльозах повернулися після уроків додому. Як з'ясувалося, вчителька старших класів, яка заступала їхнього класного керівника й яка перший день вийшла на роботу, сказала їм, що подарунки на Різдво купують мами і тата. Розлючені батьки зажадали застосування санкцій до вчительки, і її було звільнено.

Навряд чи подібне можна уявити в нас. Я попросила прокоментувати цю ситуацію директора київської школи № 149 Ліну МАНЬКО:

— У нашій школі ніколи нічого подібного не відбувалося. І, звичайно, немає жодних рекомендацій про те, як учителі мають реагувати на запитання дітей про існування Діда Мороза. Я вважаю, що добре, коли діти вірять у казку. Це просто чудово! І цю віру треба підтримувати якомога довше. Адже діти дуже швидко виростають і неминуче настає час, коли вони стикаються з прозою та сірістю повсякдення. Якби до мене підійшов учень із таким запитанням, я б відповіла: «Дід Мороз є, і на Новий рік він приходить до всіх дітей!».

Яна ОСАДЧА.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО.

Готуючися роздавати слонів, навчіться читати думки

Кроки до Нового року

Який складний цей процес! Вимагає максимум фантазії та уважності. Але результат (особливо, коли подарунок для дитини) вартий того! Напередодні свята не полінуйтеся й активізуйте всі свої відчуття: прислухайтеся (напевне, про щось заповітне ваша рідна людина казала з особливим захватом), придивіться (на якій вітрині найчастіше затримується її погляд), пригадайте про заховані у повсякденність бажання, що лише зрідка оживають у фразах: «Не повіриш, але це мрія мого дитинства (юності, минулого життя)!». Повірте, «мрія» може бути і дешевша, і краща за вишуки вашої фантазії.

У жодному разі не наслідуйте приклад тих, хто дотримується принципу: кращий твій даруночок — це я. Адже в такому разі ви визнаєте себе річчю і переходите у власність іншої людини. Це занадто коштовний дарунок! І ще питання — чи сподобається він тому, кого ви бажаєте ощасливити?

Отже, подарунки бувають приємні (те, чого собі не дозволяєш, але дуже кортить), корисні, з гумором, «знаки уваги» (сувеніри) і «з розрахунком» (ті, за які треба потім платити, і тому їх краще не приймати).

То про що слід замислитися Дідові Морозу напередодні Нового року?

■ **Діти** — найактивніші отримувачі подарунків. Вони точно знають, чого хочуть від червононосого діда. Найчастіше це іграшка. Амплітуда цін на ляльки величезна — від 5 (китайський пупс із прибитим жмутиком клочча) до 100 гривень (більш-менш симпатичний екземпляр). Хоча є ще колекційні порцелянові — від 800 грн. «Конструктори» і автомобільчики — від 20 грн. Дошкільнята оцінять яскраву книжку, фарби для малювання та ласощі (тут можна вкластися у 15—20 грн.).

Не подарунком, а додатком до нього будуть запрошення на новорічні вистави. Квиток на головну столичну «ялинку» коштує від 16 грн., до цирку — від 5 до 20 грн.

З підлітком, який уже не тішить себе надією на щедрого діда, краще розмовляти відкрито. Найпевніше, він забажає якийсь модний «прикид» (від 50 грн.), диски або «навороти» для комп'ютера (суми солідні). Юні леді напевне зацікавляться косметикою (від 10 грн.).

■ **Батьки.** Турбота — ось що треба вкласти у цей подарунок. Практична якісна річ, що створює комфорт (наприклад, обігрівач) — чудовий варіант.

■ **Кохані.** Тут вам підкаже лише серце. Для дружини і чоловіка годиться банний халат, сумка, діловий портфель чи рукавички. Кожний з цих подарунків «потягне» мінімум на 80 гривень. Пристойна парфюмерія для пані стане вам не менш як у сто гривень.

Широкий жест, який починається словами: «Мила(ий), давай-но відвідаємо твій улюблений магазин і наглянемо тобі щось у подарунок» — може бути ознакою як щедрості вдачі, так і... неуважності до близької людини. Адже психологи вважають, що в ньому закодовано таке: «Я зовсім не знаю твоїх уподобань і бажань, тому згоден(дна) відкупитися від тебе».

У це родинне свято дуже гарним рішенням подарунка «для двох» може бути велика покупка до оселі, яку обговорили заздалегідь: відео-, аудіо-та побутова техніка, меблі, картина.

До речі, на часі урізноманітнити світське життя і нарешті піти до театру: давно збиралися!

■ **Друзі, сусіди й колеги.** Тут підійдуть подарунки сувенірні чи з гумором. Якщо ваш знайомий — колекціонер, пошукайте щось із «об'єктів його пристрасті».

І ще одна порада: даруйте людям те, від чого не відмовилися б і ви. Це перша ознака того, що презент припаде до душі і тому, кому даруєте.

Юлія ПОТАПЕНКО.

Фото Анастасії СІРОТКІНОЇ.

Корисна площа

Салат «31 грудня»

Покладіть на круглий таріль салат чи вінегрет, а навколо — дванадцять кружалець вареної картоплі. Наріжте соломкою моркву і на кожному кружальці картоплі викладіть цифри: I, II, III... XII. Посередині салату покладіть кружальце помідора чи огірка, а з цибулі викладіть стрілки годинника і час — за п'ять дванадцята. З Новим роком!.

Коханий, почни з бутерброда!

Ось і все, кухонні клопоти позаду, до хвойного запаху ялинки додалися запахи різноманітних страв. Розкішний стіл вабить до себе, а найбільше — та, що її аква вітою називають. Здається, вона аж підморгує. Ех! Була не була — поки дружина готується, можна й чарочку перехилити...

Не поспішайте, шановні, зупиніться: попереду у вас ще новорічна ніч, прогулянка з дружиною і друзями засніженим парком до ялинки на центральній площі. Можливо, саме ця чарка і звалить вас зненацька.

Можна запобігти цьому, якщо ви перед застіллям з'їсте густо змащений вершковим маслом бутерброд. Знавці радять навіть рослинної олії грамів двісті потягнути. Не знаю, не пробував. А от запивати солодкою водою спиртне не раджу — «розвозить» капітально. Якщо ви все-таки не втрималися і, м`яко кажучи, перебрали, вранці шукайте в кухонному господарстві розсіл — з огірків, помідорів, а найкраще капустяний. Допомагає враз. У жодному разі не беріться вранці за чарку: це — миттєве полегшення.

Мирон ДАВИДЮК.

Ось-ось дванадцята

Новий рік — стільки турбот, проблем і так мало вільного часу! І близьких хочеться порадувати сувенірами-сюрпризами, і приготувати щось смачненьке, і самій сісти за стіл привабливою та не стомленою. Як усе встигнути?

По-перше, зумійте переконати себе, що ви маєте гарний вигляд. По-друге, постарайтеся все-таки залишити трохи часу, щоб привести себе в порядок. Зварену картоплину в мундирі обчистіть від шкірки, розімніть виделкою, змішайте з одною чайною ложкою сметани або оливкової олії і в теплому вигляді накладіть на нижні повіки і біля внутрішніх куточків очей, де дрібна сітка зморщок, а також навколо рота. Цю само суміш нанесіть на руки. Змочіть два ватних тампони холодною заваркою чаю чи прохолодною настоянкою ромашки, злегка віджміть і покладіть на верхні повіки. Розслабтеся і полежте двадцять хвилин.

Знявши тампони, прохолодною водою змийте маску з картоплі і на нижні повіки покладіть тонкий шар живильного крему. А тепер діставайте косметичку, починайте макіяж... Чи не правда, ви найкрасивіша!

Ще один дуже швидкий рецепт маски, що освіжає. Розведіть зубний порошок у теплій воді до консистенції сметани. Нанесіть на шкіру обличчя та шиї. Через п'ятнадцять хвилин змийте теплою водою. Нанесіть живильний крем...

18.11 — початок обговорення Земельного кодексу

27.06 — візит Папи Римського

24.08 — святкування 10-ї річниці незалежності

Ми дивилися вгору

Цього року об’єктиви наших фотокорів фіксували багато різних подій. Ми взяли кілька знімків. Майже навмання, і раптом помітили, що кожен знімок засвідчує рух угору. Або хоча б прагнення такого руху. Ось початок обговорення Земельного кодексу — і парламентарії вже штурмують вершину трибуни. А ось Святійший Отець приїхав до нас — і дітей підіймають над натовпом для благословення. А березневі події біля пам’ятника Шевченку і серпневі урочистості на майдані Незалежності — погляньте, так само — спроба ривка, і вище! А між цими двома подіями була зміна уряду, і Ющенко стояв над горою підписів — і дивився кудись удалину і — вище. Всі ми дивилися кудись туди. Таким був цей рік — 10-й від проголошення нашої незалежності й 2001-й від Різдва Христового.

Фото Олександра КЛИМЕНКА, Сергія КОВАЛЬЧУКА, УНІАН.

5.12 — Почався перший Всеукраїнський перепис населення

17.04 — відставка Віктора Ющенка

9.03 — початок березневих подій

У десятку!

або Дещо про джентльменів та про кухню, в якій вони «варять» анекдоти

Особистості

— Між іншим, джентльмени, колись в одеських сім'ях знали чудовий спосіб, як музикально обдарованій дитині придбати хорошу скрипку. До того ж абсолютно безкоштовно...

— Як же?

— Дуже просто. Їй купували барабан.

— Ну і що?

— А те, сер, що, послухавши трішечки оцей гуркіт, сусіди тут же скидалися й купували дитині скрипку...

Ви, звичайно ж, одразу скумекали, що це — із «світських бесід» «одеських джентльменів». Тих, найпопулярнішим уособленням яких є Олег Філімонов. Який починав, щоправда, не з барабана, а з гітари й акордеона, фортепіано й саксофона. Та від якого, в результаті, сусіди теж затуляли вуха, хоча на скрипку й не скидалися. Бо то були не одесити, а миколаївці... Так-так, хоч смійтеся, хоч падайте: Олег, до кісток, так би мовити, просякнутий анекдотами Привозу й Молдаванки, народився, провів дитинство не в Одесі, а в сусідньому Миколаєві. В родині педагогів. Які й брали всі оті інструменти напрокат своєму талановитому дитяті. Й —не даремно. У 22-й школі, де Олег навчався, оркестру не було, а він — створив. Та такий, що став популярним не лише в своїй, а й в інших школах міста, куди хлопців з 22-ї нерідко запрошували...

— Отой оркестр, — згадує Олегів батько Микола Федорович, —зіграв у долі сина й сумну роль — позбавив його золотої медалі...

Випадок, як на сьогодні, анекдотичний, а на той час... Одне слово, грали хлопці на вечорі, будучи вже у випускному класі, у 15-й школі, вихованці якої під музику танцювали, а в подяку взяли та й зібрали по якихось 20 копійок, аби заплатити оркестрантам. О, що тут в рідній школі здійнялося! За «аморальну поведінку» ж, хоч як би ти там блискуче навчався, медалей не дають... Утім, це не завадило Олегові здійснити свою мрію — вступити на факультет іноземних мов Одеського держуніверситету. Де він не тільки досконало оволодів французькою й англійською, одержавши «червоний диплом», а й вступив до аспірантури, захистив кандидатську, викладав, став доцентом. Написав уже було й докторську...

Та артистичний дар десь там у ньому нуртував, прориваєся назовні, прагнув відтіснити науку на другий план. І — таки переміг. Хтозна, чому. Може, такі ось гени йому дісталися? Його бабуся чудово співала, дядько — був актором. А батько, хоча й викладав історію у вузі, та нерідко, аби, як згадує про це сам Микола Федорович, розрухати студентів, пересипав свої лекції... анекдотами. За що нерідко картало його начальство, а студенти — любили. Як, до речі, й Олега Миколайовича, який теж тим же «грішив». Чи, може, вирішальну роль у зміні життєвого курсу — від статечного доцента до придуркуватої Елки — відіграла зустріч тут, у стінах університету, з такими ж, як сам, гуморними джентльменами. Їхня команда дожартувалася й догострословилася до того, що в 1987 році стала чемпіоном першого (після п'ятнадцятилітньої перерви) сезону тоді ще всесоюзного КВК. Мабуть, і перше, і друге. А ще — третє:

— Не знаю, як вам, а мені чомусь дуже захотілося поговорити про науку. Як відомо, в недалекому минулому наша країна дуже гордилася тим, що в ній мешкає найбільше вчених у світі. Тепер ситуація змінилася. І нам залишається гордитися лиш тим, що сьогодні більшість наших учених мешкають у всьому світі...

Так в одній з програм «Джентльменшоу» не без гіркоти жартував Олег Філімонов. Як з'явилося от «шоу»? А дуже просто. Найпопулярніша команда КВК, гастролюючи по всій країні, в 1988 році перетворилася на «Клуб одеських джентльменів», а останній згодом запропонував телевізійникам оте своє «шоу». Яке відтоді весь час видозмінюється, частуючи нас, телеглядачів, новими й новими програмами: «Анекдот в десятку», «Одеська комунальна квартира», «Елка і кореша», «Камера сміху»...

На екрані — Олег Філімонов, Олег Школьник, це там дехто. Все оте що — вони самі придумують? Скоріше, втілюють, додаючи чимало й свого. Бо є ще і мізковий, так би мовити, сміхотворний центр — Олександр Тарасуль, Євген Хаїт, Ігор Міняйло, Владислав Царьов. Члени ще отого, давнього вже, «Клубу одеських джентльменів». Хоча й має свою телевізійну програму, видає журнал, віце-президентствує у Всесвітньому клубі одеситів Валерій Хаїт, та й він, як засновник «клубу джентльменів», щось дотепно-веселеньке, бува, підкине. Підкидають і просто одесити, гуморні люди з інших міст і сіл — зі своєї поштової скрині «джентльмени» вибирають анекдоти, без перебільшення, мішками. А скільки дає їх Привоз? А Молдаванка? А Дерибасівська? А Соборка? Тільки вмій слухати! Філімонов і компанія, кожен з нас давно вже переконався, вміють.

З одеської «товкучки»:

Більшовикам Зимовий палац треба було брати влітку, тому що влітку все зимове набагато дешевше...

З магазину:

Купує якось тьотя Сіма меблі, а продавець її й запитує: «Навіщо вам така велика шафа? У вас що, стеля висока?» — «Та ні, сусід!»

З Привозу:

— Цікаво, як можна, все-таки, відрізнити справжню горілку від підробленої?

— О, це дуже просто, сер! Якщо вранці голова болітиме у вас —значить, горілка справжня, а якщо у реаніматора — то підроблена...

«Джентльмени» вміють не тільки слухати, а й спостерігати. Вимкнули он увечері в місті електроосвітлення, міська влада виправдовується, що то не вони, то — з Києва. **Хтось там з «джентльменів» ішов, спіткнувся, а через день-другий чуємо:**

— Я все-таки здогадався, джентльмени, чому наш уряд вирішив щодня відключати в українських містах світло.

— А що тут незрозумілого, сер? Просто не стачить електроенергії.

— Помиляєтеся, сер! Я гадаю, вони там нарешті зрозуміли, що тільки в темряві можна побачити, які в них світлі голови...

Немає, певно, проблем, над якими б не розмірковували, яких би не торкалися «одеські джентльмени». Де в отаких сценках, де в анекдотах, де в «світських бесідах». Вони — завжди на вістрі, так би мовити, часу. Про що сьогодні найбільше говорять? Про наступні вибори, звичайно. А що з цього приводу є у «джентльменів»?

— Наближаються вибори, джентльмени, і я вирішив створити передвиборний блок. Я навіть склав список.

— Цікаво...

— Ось дивіться... На першому місці — дружина, на другому — я, на третьому — моя коханка...

— І ви ризикнете показати цей список своїй дружині?

— Обов'язково. Адже це єдина можливість довести, що вона у мене на першому місці!..

Ну а оскільки ми напередодні Нового року, то й завершити нашу розповідь про одеських «джентльменів» доречно, думається, чимсь новорічним. Хоч би ось таким:

— Погодьтеся, джентльмени, що, піднімаючи в новорічну ніч свій келих з шампанським, ми думаємо тільки про хороше!..

— А ось цікаво, сер, про що подумає, піднімаючи свій келих, скажімо, Президент України Леонід Кучма?

— Ну, мабуть, він подумає про те, що келих з шампанським — це сьогодні єдине місце в країні, де немає проблем з газом!

Хіба, скажіть, не в десятку?

Георгій ВОРОТНЮК.

Одеса.

На знімку: Олег Філімонов.

Не пий, козаче, Вкраїна просить...

Днями їхала в маршрутці й мимоволі почула розмову двох молодих людей — один був вочевидь закордонним гостем («здавав» діаспорський акцент щирої української), інший — типовий киянин (викрив тутешній суржиково-блатний говір). Йшлося про святкування, що наближається. Здивування нашого співвітчизника викликала заява гостя, що на Новий рік він уже закупив вино і солодощі, а те, що «хорілки я не п'ю, бо мені не смакує» вибила співрозмовника з колії на кілька хвилин. Ще б пак, кому ж вона смакує?

Може, в якійсь міфічній країні Новий рік і зустрічають з келихом шампанського та вишуканими ласощами, але наш обиватель святкове застілля без різноманітних наїдків, під якими вигинається стіл, традиційного ігристого напою і ста грамів(?) оковитої не уявляє. Можливо, тому в Україні найчастіше підробляють лікеро-горілчані вироби та продукти харчування.

«Фахівці» справи довели майстерність фальсифікації майже до віртуозності — іноді таку продукцію навіть спеціалісти можуть визначити лише після лабораторних досліджень. Проте досить часто самі покупці у вимушеній гонитві за дешевим товаром пропускають повз увагу такі важливі деталі, як неякісну поліграфію етикеток, брудну тару, наявність осаду тощо — а це вагомі докази того, що товар «палений».

Напередодні Нового року особливо актуальною стає підробка шампанського. З'являються нові, нікому невідомі марки, які, якщо вірити етикеткам, насправді існують мало не з минулого століття (дарма, що про них ніхто ніколи не чув), а коли хвиля святкувань мине, новинки зникають в нікуди. Тож, купуючи новорічний напій, краще звернутися до товару добре знайомих фірм — принаймні достеменно відомо, який мають вигляд оригінальна пляшка та етикетка.

Страшні оповіді про те, що після вживання технічних речовин, які продавалися у пляшках з-під горілки, гинули люди, свого часу були в усіх на устах. Нині нас цим вже не «злякаєш». Мало того, явище, коли покупець, не встоявши перед звабливою ціною «паленого» продукту, свідомо купує дешевший на кілька гривень фальсифікат, вважається майже нормальним. Нині з'явилося навіть таке поняття, як «якісна підробка»... Ну де ще у світі таке зустрінеш?

Та навіть якщо всі продукти та напої на вашому столі виявилися якісні, і Новий рік минув без помітних ексцесів, похмілля — справа свята. Проте і тут будьте обережними — цього року вперше з'явилися підробки таких традиційних «ранкових рятувальників», як оболонські «Джин-тонік», «Бренді-кола» тощо.

Надія ГОРБАТЮК.

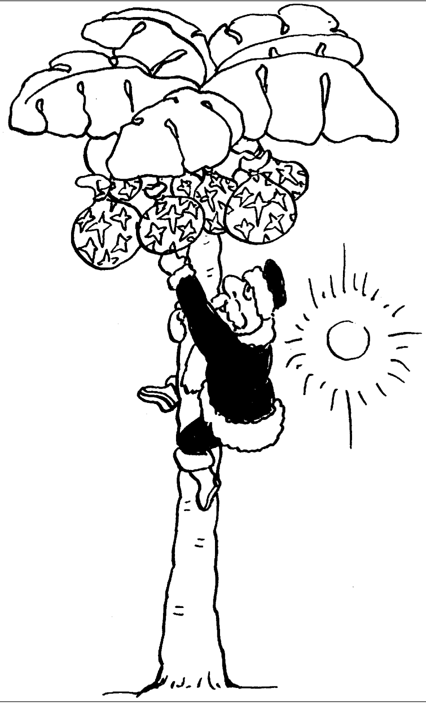

Новорічні історії

Корова від Діда мороза

Історії цій вже рівно сорок років. Проте кожного Нового року й Різдва запах живиці в хаті знов і знов нагадує про неї.

...Нас, тодішніх випускників одного з профтехучилищ Львівщини, яке готувало спеціалістів для контор глибокого буріння (не плутати з КГБ!), —дизелістів-мотористів та вежомонтажників — направили у трест «Кримнафтогазрозвідка», у Чорноморську контору глибокого буріння. Розташовувалася вона в однойменному райцентрі на мисі Тарханкут. В одній кімнаті гуртожитку (як на шістдесяті роки напрочуд комфортабельного) поселилося, було, п'ятеро. Не лише душею кімнати, а й усього сімдесятимісного гуртожитку, був наш однокашник Дмитро Криницький. Мав Дмитро не тільки чудовий голос. Здавалося, що володіє він акумулятором гумору, який підзарядки не потребує.

Десь за два тижні до Нового року отримав один з наших друзів листа з дому. А в листі — неприємна житейська новина. Батьки повідомляли, що корова — годувальниця сім'ї — захворіла і її довелося дорізати. Тож хлопчині було не до майбутніх карнавалів-маскарадів та веселощів. Усі ми, як могли, розраджували його, та намарне. Аж допоки не за літами розсудливий і врівноважений Орест Стеблій, потай від пригніченого товариша, не запропонував:

— Скиньмося, хлопці, на корову. — А чом би не скинутись? — зголосився Мирон Шоп'як. — Преміальні ж учора отримали...

Ми з Михайлом Мельником працювали у вежомонтажному цеху й нещодавно отримали премії за дострокову передачу буровикам нової установки. Та й зарплатня у нас тоді була на рівні міністерської — кілька свердловин виявилися газоносними.

На пошту вирядили Дмитра. У грошовому переказі, у графі «відправник» Дмитро вивів: Дід Мороз.

Але дівчина-оператор Валентина, з котрою Дмитро співав у вокальному ансамблі, попри півгодинні його умовляння, все одно ставити підпис Діда Мороза під грошовим переказом навідріз відмовилася. Довелося адресувати переказ іменем нашого засмученого товариша.

У переддень Нового року з далеких карпатських країв усе ще пригніченому хлопчині надійшов пакунок з дому. Було у тому пакункові майже все для святкового столу. А зверху —гілочка смереки з кількома шишками. Аромат живиці наповнив кімнату, перебивши навіть запахи буженини. Був у пакунку й конверт з листом від батьків: «Дорогий синку, — писала мама. —У нашій родині злодіїв ніколи не було, то хто ж тоді позичив тобі такі великі гроші?»

Ошелешений Михайло прийшов до тями лише тоді, коли дізнався про доброчинну акцію кімнати. І коли почав шукати свої заощадження, аби повернути нам гроші, Дмитро знайшов переконливий аргумент: Дід Мороз за подарунки гроші не бере. — Який ще Дід Мороз? — перепитував хлопець. — А ти піди на пошту й поспитай у Валі. Вона підтвердить...

Як незабутньо-радісно й щемливо пахла того вечора у нашій кімнаті смерекова гілочка!

Іван ГУДЗОВАТИЙ.

Ужгород.

Петро ПОРОШЕНКО:

— Відзначатиму Новий рік у родинному колі, бо саме так набираєш дуже потрібну енергію для роботи. Наші сімейні традиції такі: обов'язково поздоровити батьків, установити ялинку, запалити свічки, які зігріватимуть нас у новорічну ніч і символізуватимуть, що життя триває. Цей рік для мене особисто був надзвичайно вдалим. Бог подарував нам з дружиною ще одного сина, тепер їх четверо. Наступний рік буде визначальним для долі нашої держави. І хотів би, щоб Бог провів Україну через усі випробування.

Віталій КОНОНОВ:

— У цьому році було багато негативних чинників у глобальному плані, які дуже тривожать мене як політика. Атака на хмарочоси, війна з тероризмом, відмова від договору з ПРО — ці речі нічого хорошого не обіцяють. І Україна за загальної глобалізації не може стояти осторонь процесів, які відбуваються у світі. Для мене особисто це був звичайний рік, рожевих планів ніколи не малюю. Кожен рік — це частина пройденого шляху, ще один крок від старту, тож завжди сумно з ним розставатися. Але головне — не оглядатися. Як зустрічатиму Новий рік, ще не знаю. Мабуть, вип'ю чарку і ляжу спати.

"Макогони — вбік, упрягаймося в одного плуга"

Лідер виборчого блоку "Наша Україна" Віктор Ющенко запросив групу парламентських журналістів до себе на дачу, що в селі Нові Безрадичі Обухівського району Київщини.

Дача, яку Віктор Ющенко будував десять років, скоріше нагадує музей народного побуту. На підлозі, стінах, під стелею — рогачі, макітри, прядки, ступи, ночви, рушники, вишиванки, булави, ікони, навіть підвісна колиска. Все це він колекціонує давно, збираючи по селах у всій Україні.

Удома нас зустрічала вся родина: дружина Катерина Чумаченко, двоє маленьких донечок — Софійка і Христинка. Вмостившись біля каміна й запросивши журналістів перед шашликами почастуватися пивом, Віктор Ющенко попросив, щоб ми сьогодні "принципово не говорили про політику". Невдовзі прийшов і Петро Порошенко: кум і керівник виборчого штабу водночас. Після цього, звісно, почалися політичні розмови.

Віктор Андрійович, як завжди, відповідав дуже складно навіть на найпростіші запитання. З найбільшим задоволенням він говорив про "формування ефективного майбутнього України", про "єднання сил демократичної орієнтації", можливу "демократичну парламентську більшість" у майбутній ВР і єдину партію. Ця партія, на його думку, може називатись "Європейська демократична партія" без означень "ліберальна", "консервативна" чи "соціал-демократична".

А скажімо, свою особисту долю після виборів він бачить такою: "Мене не цікавить, яке в мене буде місце у списку, ким буду в українській політиці через рік, десять років. Але мене цікавить, якою буде Україна". Коментувати, на які посади розраховує в разі перемоги на виборах, Віктор Андрійович "категорично" відмовився. Про блок "Наша Україна" В. Ющенко сказав: "Блок сформовано, і я задоволений. Першу п'ятірку визначено. Я не виставляю до партнерів жодних умов. Макогони — вбік, впрягаємося в одного плуга". А ось незадоволення діями Олександра Ржавського лідер блоку не приховував: "Ржавський буде там, де його знайде компроміс і доцільність". Побоюється Віктор Ющенко і "троянського коня": "Я не гарантований, що мене хтось не зрадить".

Віктор Андрійович не захотів сам себе назвати лідером, лише запевнив: "Не люблю в жодній справі пасти задніх". І хоч Петро Порошенко стверджував, що "у блоці кожному лідеру є можливість реалізуватися", команда "Нашої України" складається з представників 20 партій. І лідерів та амбіцій у ній хоч відбавляй. Схоже, що всі ці підводні рифи прекрасно бачить і розуміє сам Віктор Андрійович. Може, саме тому він не вірить у східний календар, за яким наступний рік коня — його рік, не читає про себе з газет, не дивиться телепередач та політичних мультиків і сподівається лише на Бога.

Юліана ШЕВЧУК.

Київ — Нові Безрадичі — Київ.

Фото УНІАН.

Коня мені, коня!

Історія з-під баских копит

На початку нового року на околиці Дніпропетровська відкривається перший і поки що єдиний в Україні племконезавод з розведення ваговозів суто української породи та ще й нового самарського типу.

Завод цей відкриває Борис Басс — людина неординарна. Свого часу один з перших він заснував тут приватний м'ясокомбінат. Але і прадід, і дід, і батько були кінними перевізниками вантажів. Багато віків поспіль існував такий "транспортний" промисел.

— Якби не було коней, — каже Борис Ісакович, — вся історія людства і земної цивілізації склалася б зовсім інакше, ніж ми її знаємо. Людство на коні в'їхало в свою історію. Численні племена та народи на планеті не спілкувалися б між собою, не обживали та не забудовували б свої землі, якби багато віків тому не осідлали коней. Спершу наші предки придумали вуздечки, сідла та стремена, всю іншу кінську збрую, колісниці, карети, повозки та всілякі гарби, а вже потім — парові машини та двигуни внутрішнього згорання. Хоч першими були механізми, котрі в рух приводилися таки кіньми.

З'ясовано, що конеподібні істоти на нашій земній кулі з'явилися близько 54 мільйонів років тому — отож раніше, ніж людиноподібні. А два мільйони років тому на планеті домінували тисячні табуни диких коней. На п'яти обжитих континентах ні в лісах, ні в горах, ні в степах і тепер не знайти жодного куточка, де не водилися б коні. Але мало хто знає, що в природі зовсім не збереглося уже диких коней. Останніми дикими були коні Пржевальського. А всі, які ми зараз знаємо, нащадки впродовж чотирьох тисячоліть приручених і належать до одного-єдиного біологічного виду, що зветься кінь домашній.

— І діляться сучасні домашні коні, — веде далі Борис Басс, — на три групи: верхові, яких ще звуть скакунами, або "гарячої крові", рисаки, або "напівкровки", і ваговози — коні "холодної крові". Та якщо ще не знаєте, то маєте знати, що останні, себто ваговози, походять від тих диких, які сотнями і тисячами виникли та водилися саме в диких степах, де тепер — територія України. Древні кочівники з усіх кінців Європи та Азії навідувалися сюди, аби виловлювати коней, котрі були спроможні перевозити найважчі вантажі.

Про це Борис Басс каже для того, щоби стало зрозуміло, чому він взявся поновлювати-відроджувати ваговози саме нашої, української, породи. Ніхто не заперечує, що народи світу давно змагаються між собою кращими автомобілями, пароплавами, літаками чи ракетами. Але насправді в душі кожна нація передусім щаслива, якщо має коней власних неперевершених порід. Адже справді коні і на вигляд, і в ході — легким бігом, інохідцю чи галопом — це диво на рівні неперевершеного мистецтва. Не захоплюватися ними, не милуватися не можна, а насолода від цього — неповторна. Сильні довгі ноги, могутні крупи і великі груди, довгі гриви — чи не грації, що конкурують навіть з красою жіночих тіл?! Коли бачиш гарну лошицю чи прудкого жеребця — аж дух перехоплює. А масті — гніді, булані, вороні, рябі, сірі і білі, білі в яблуках — щось на межі фантастики в малярстві природи.

Недарма колись за коня півцарства готові були віддати. А що кінські підкови приносять щастя — повір'я, пояснювати яке треба не лише тому, що вони подовжують вік цим тваринам. Підкови — це як красивий політ неспинного часу, який кожному з нас відведений на цьому світі. І як паморочливий біг всього того, що вже пережили люди до нас і що переживуть після нас. Хтось казав, наче час гонить-підганяє коней. Ні, це коні гонять час. І коли ми, згадуючи своє минуле, промовляємо, що було-було — і конем не наздоженеш, то розуміємо, що ще й буде та буде добра і в наших нащадків — і теж не наздоженеш конем...

Так-от, досі серед більш ніж триста відомих нині порід української лише одна — українська верхова. На Дніпропетровщині, приміром, її розводять на Покровському конезаводі № 65. А конезавод, який тепер відкриває підприємець Борис Басс, стане першим у нас приватним. З'являється він не на порожньому місці: за п'ять років уже отримано майже вісімдесят голів суто українських ваговозів самарського типу. Самарського тому, що селище, де Борис Ісакович облаштував своє господарство, неподалік річки Самар і має назву Самарівка.

— Це ж подумати, — вигукує Борис Басс, — ваговози справді пішли з тих диких, що в давно минулі епохи та ери вигулювалися в наших степах, а ми тепер домашніх своїх не маємо.

І далі Басс загинає пальці: є британські ваговози, є бельгійські і німецькі, є французькі... Та в Європі вже не знайти країни, яка б не вивела своїх ваговозів, а українських — немає. Тож знайте: тепер будуть!

А запитувати, навіщо вони, це, даруйте, смішно й нерозумно. Скільки віків людство виготовляє машини та механізми, але як визначало, так і понині визначає їх потужність кінськими силами. Бо кінь передусім — робоча сила.

— І саме тепер, хоча вже початок третього тисячоліття, людство раптом збагнуло, — стверджує Борис Басс, — що зарано відмовлялося від послуг витривалих і невередливих ваговозів...

Якщо навіть в найрозвиненіших країнах світу фермери залюбки обзаводяться плугами на кінській тязі, а також влаштовують змагання з оранки кіньми, то що тоді казати про інше використання цих унікальних тварин? Та їм заміни не було, немає й не буде. Навіщо палити солярку і ганяти стосильні трактори, запитує Борис Басс, щоб перевезти копу сіна чи бідон молока?

— І на селі кінь не лише найнадійніший в роботі по господарству, — натхненно, як поет, підводить риску Борис Ісакович, — а й спосіб життя та його радість і окраса, навіть духовна та енергетична для людей наснага від спілкування зі своїми красенями. Нам без коней на цьому світі аж ніяк не прожити!

Микола НЕЧИПОРЕНКО.

Дніпропетровська область.

На знімку: Борис Басс зі своїми ваговозами.

Фото Сергія ІСАЄВА.

Снігуроньки серед зими не випрохаєш

Репортаж із котом на спині

Торік візит Діда Мороза наробив нам чимало лиха. Прибулий за викликом насилу зв'язав докупи традиційні слова "З Новим роком...", але так і не зміг розв'язати торби. Та біс з ними, з подарунками! Падаючи у передпокої, клятий завалив шафу і розбив дзеркало. А ще налякав на смерть кота, який загнав кігті у спину жінки, куди, рятуючись, стрибнув з розгону...

Вдячний за те, що разом з дідуганом за двері не випхали й мене, я тепер вирішив обмежитися тільки Снігуронькою. З такими намірами й зателефонував за вказаним у газеті номером під рубрикою "Послуги, відпочинок, дозвілля". І ось що з цього вийшло.

— Запишіть замовлення на Снігуроньку.

— Якого віку? Біляву, чорняву, русяву?

— Ну... юного віку. Але без жувальної гумки та цигарки. Іще. Щоб була обов'язково твереза.

— Ображаєте. На роботі — ні грама. Ви для себе замовляєте?

— Та ніби вже пізно мені. Для сина.

— Скільки йому років?

— Одинадцять.

— Не рано?

— Я думав, що пізно вже...

— Він сам буде?

— Ні — ще ми з дружиною. І, мабуть, куми.

— Глядачами чи учасниками?

— ?..

— Ще не визначилися?

— Мабуть, таки глядачами. Не будемо ж ми відбирати хліб у Снігуроньки.

— Логічно. В якій кімнаті це буде?

— Я думаю, це на порозі робиться...

— Вам видніше. Яка у вас там підлога: паркет, килим, лінолеум?

— Вона що — лежачи нас вітатиме? Чи навколішки?

— Не обов'язково. Але уточніть — кого це "нас"? Попереджаю, між розцінками учасників, глядачів і слухачів велика різниця.

— Ми з дружиною вийдемо до іншої кімнати й затулимо вуха. Сподіваюсь, поздоровлення буде без нецензурних слів?

— Для дитини зробимо виняток. Що саме замовляєте?

— Ну... щось традиційне. І трохи імпровізації. До речі, нехай ваша краля трохи уваги приділить і котові. Теж дитина.

— Коти — не наш профіль. Можу підказати телефон. А для імпровізації приготуйте у передпокої крісло чи стілець.

— Там шафа є.

— Хазяїн — барин. Шафа то й шафа. І все-таки —вона з одягом.

— Та є трохи. Але для нашої гості теж місце знайдеться. Не сумнівайтеся.

— І не збираємося. Диктуйте адресу, день та час.

...І що ви думаєте? Вона й справді навідалася. Щоправда, спочатку після дзвінка в двері до квартири забігли два похмурі гевали. Вони швиденько оглянули всі закутки, а перегодя зайшло якесь обскубане дівча. Тверезе і без цигарки. Однак голе-голісіньке під шубою.

Не знаю, як ви, а жінка, звісно, не повірила, що я із найкращими намірами замовляв Снігуроньку. Оту — у прямому розумінні... Коротше кажучи, перепало всім! Навіть "диспетчеру", який відважно прибіг на гвалт і спробував погрожувати штрафом за фальшивий виклик.

Єдиний, хто отримав з цього вигоду, — наш кіт. Спочатку непереливки було і йому. Та потім, продовжуючи дискусію, одним з аргументів жінка обрала фаршировану щуку, яку жбурнула. Не влучила, але її залишки ненажера визбирував ще довго. А я особисто через поріг наступного року переліз з упевненістю: в організаторів "дозвілля" під Новий рік Снігуроньку годі й прохати.

Павло КУЩ.

Малюнок Миколи КАПУСТИ.

Чого ви очікуєте від 2002 року?

(соціологічне опитування)

О. Заплатка, пенсіонер: "Дуже сподіваюся, що наступного року мені до пенсії додадуть ще 27 копійок".

А. Сидорук, держслужбовець: "Якщо й надалі отримуватиму такі пристойні хабарі, то зможу всі свої зарплати переказувати до Фонду боротьби з корупцією".

Д. Нетудихата-Заливайко, поет: "Я кардинально змінюю свої політичні уподобання, моральні критерії, сексуальну орієнтацію, хочу також відпустити бороду —може, хоч тоді до мене прийде всенародне визнання!"

І. Тюфяков, губернатор: "Сподіваюсь отримати нове призначення — на посаду генерал-губернатора".

Зинуля, секретарка: "У мене новий шеф, отже, незабаром він, голубчик, стане моїм новим чоловіком".

Г. Паразитов, власник страхової компанії: "Треба негайно запроваджувати нове обов'язкове страхування нещасних громадян від нас, страховиків. Ото в мене гроші буде!"

О. Віслюченко, економіст: "У наступному році ми навряд чи здолаємо кризу, а от у 2003-му..."

М. Кузькіна, метеоролог: "Нас очікує глобальне потепління. Якщо ви не замерзнете цієї зими, то неодмінно переконаєтесь у правильності мого наукового прогнозу".

В. Балабольченко, політолог: "Ми розробляємо такі виборчі технології, що для перемоги нашого кандидата не потрібно буде ані грама вибухівки".

Б. Кислюк, безробітний: "Хочеться вірити, що надія знайти роботу не залишить мене й наступного року".

Г. Накладавський, іміджмейкер: "Завдяки моїй наполегливій праці незабаром весь наш істеблішмент складатиметься лише із свиней та віслюків".

В. Михайленко, журналіст: "Сказав би я, чого очікую, та не можу, самі розумієте — у нас свобода слова!.."

Жорик, сантехнік: "З цією рекламою я вже геть заплутався: куди які прокладки йдуть? Сподіваюся, хтось внесе ясність у це питання".

В. Шакалов, олігарх: "Ніщо так не збільшує мої капітали, як турбота про голодранців, нехай їх буде більше! Більше голодранців — більше моїх турбот —багатший я сам!"

Соціологічне опитування проводив Почесний Президент Академії майже незалежних соціологів

Олександр ПЕРЛЮК.

Фотофакт

Конфетті

■ Крутий викинув золоту ялинку на смітник, бо це дерево, з'ясувалося, було низької проби.

■ Нове амплуа Снігуроньки: та сама Снігуронька, але з "кравчучкою".

■ Дехто стверджує, що реформи вже пішли, а нам хочеться, щоб вони уже бігли.

■ Тільки в масці поведінка людей стає близькою до природної.

■ Марно шукати свого місця в житті — воно давно зайняте.

■ Якщо вас мучить одна думка, спробуйте знайти іншу; якщо вам допікає дружина, вчиніть на власний розсуд.

■ У наш час зробити з мухи слона — що раз плюнути, а от спробуйте його прогодувати.

■ Гроші тим більше зло, чим менше їх у вас.

■ Убити в собі звіра дозволяється і без ліцензії.

■ Не шукайте однодумців, якщо ні про що не думаєте.

■ Якщо від випитого спиртного вас не впізнають довколишні, значить, у новому році розбагатієте.

■ Коли у вашу голову й думки закрадаються, то можете мати справу з кримінальним кодексом.

■ Постарайтеся відсвяткувати Новий рік, доки не відключили електрику.

■ Не кидайте слів на вітер. У новому році все може знадобитися.

Іван ТОКАРЧУК.

Казка

Лісові дрова

Переставши бути малоросами, ми виросли — стали малоєвропейцями. На відміну від великих європейців. Котрих самі й придумали.

Дрова, якщо правильно на них дивитися й використовувати, сировина стратегічна. Загалом, валюта. І тому питання потреби у дровах та забезпечення ними, яке ніхто досі не порушував, не ставив і не вирішував, раптом виявилося другим за важливістю після наявності дров. У лісі.

І ось, одночасно з дров'яним питанням і сокирним стуком, пронеслось лісом друге запитання — чому так вийшло?! Тому що запитання "хто винен?" і "що робити!" пронесуться потім. Не лісом, а над порожнім місцем, що залишилося після нього.

Як виявилося, лисій через безліся Європі знадобилися дрова! Бо газ і вугілля Росія не дає, свого газу Європа ніколи не мала, а вугілля все викопала та спалила! От і виходить — топити нічим!

Зрозуміло, все це казки для гномів — і про газ, і про вугілля та й про дрова також. Тому що потрібна Європі насправді деревина! Для того, для чого вона завжди була потрібна. І не лише Європі. Тому що з Європи можна відправити її хоч за тридев'ять земель, у Тридев'яте царство! Тобто назад нам. Але вже не у вигляді дров, а у вигляді, приміром меблів. Які Європа вміє робити з наших дров. Як ми — дрова замість меблів. Бо якщо б Європі потрібні були наші дрова, вона присилала б нам вугілля (деревне), золу та попіл. І навіть дим. У целофанових мішках. Щоб не захаращувати та не засмічувати свою територію. Себе, отже. А нам платили б за зберігання. Тому що гроші все одно повернулися би знову їй! Крім того, як розміркує розумна Європа — краще мати гроші, ніж замість них вугілля, золу, попіл і дим!

Дрова постачати Європі треба було не у вигляді пиляних і рубаних на поліна, а у вигляді колод семи метрів. Котру (довжину) вона пояснила зручністю транспортування, вивантажування, складування і навіть обробки. Замість дров Європа обіцяла валюту. Яка, як відомо, у лісі потрібніша за дрова.

Ліс почали пиляти і валити, а семиметрові дрова — вивозити. Одночасно "Лісова газета" повідомляла, скільки валюти надійшло у Лісовий банк, а також скільки її перепадає кожному лісовому мешканцю. На душу (на рахунок у Лісовому банку).

З кожним днем цифри ставали дедалі більші, й тому стукіт сокир та вищання пилок, а також тріскотіння гілок не вщухали всі двадцять чотири години. Будь-якої доби. Бо всі квапились і поспішали — якомога більше отримати валюти і якомога швидше поїхати звідси. До одної казкової країни. Якою може бути лише Америка та яка є ненав'язливою мрією всіх тих, у кого вуха набиті стукотом сокир і вищанням пилок, а голова —деревними опилками. Поїхати, звичайно, з валютою в кишені, а не з дровами в оберемку. Ліс став рідіти і порожнішати, від дерев і мешканців.

Ліс рубали весь, і усі, бо одні перетворювали дерева на деревину, інші — на валюту. І виявилося: один — з валютою у кишені, інші — з трісками в роті. Запитується — чому?!

Тому що це таке запитання, на яке відповідь знає лише Карл Маркс!

Хоча той, хто не лише прочитав "Капітал", а й розібрався з його суттю, знає, чому одні вміють перетворити все на Гроші, а інші тільки й можуть, що самі перетворитися на Товар.

Мирослав МИЛОРАДОВИЧ.

Дружина не повірила, що я із найкращими намірами замовляв Снігуроньку

ТОВ «Корунд»

Юридична адреса: м. Київ-50, вул. Кравченко, 23/107, р/р 26002012813871 в «Укрексімбанку» м. Києва, МФО 322313, код ЗКПО 19250484 згідно ухвали Арбітражного суду м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-В) справа№22/352 повідомляє про свою ліквідацію.

Претензії можливих кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарський суд м. Києва (01030, вул. Б. Хмельницького, 44-в) ухвалою від 06.12.01 порушив провадження у справі № 15-424-б про визнання банкрутом Товариства з обмеженою відповідальністю «Спільне українсько-китайське підприємство «Пейджингові системи» (юридична адреса: 04112, м. Київ, вул. Дехтярівська, 48, ідентифікаційний код 20583498, поточний рахунок 26006010000264 в Залізничній філії КБ «Хрещатик»).

Розпорядником майна призначено Чучкова Олександра Євгеновича (ліцензія Міністерства економіки України № 023 від 28.07.2000 р., адреса для листування: 03067, м. Київ-067, а/с 798).

Заяви кредиторів з грошовими вимогами до боржника та можливих санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Правління

Закритого акціонерного товариства Науково-виробничий центр «Борщагівський хіміко-фармацевтичний завод»

повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів ЗАТ НВЦ «Борщагівський хіміко-фармацевтичний завод», які відбудуться 15 лютого 2002 року за адресою: м. Київ, вул. Миру,17 (в приміщенні заводської їдальні — 2-й поверх адмінкорпусу заводу). Початок зборів — о 15.00. Реєстрація акціонерів та довірених осіб проводиться з 12.30 до 14.30.

Порядок денний:

1. Звіт Правління про результати фінансово-господарської діяльності в 2001 році.
2. Звіт Ревізійної комісії.
3. Про затвердження річного балансу Товариства за 2001 фінансовий рік.
4. Звіт Спостережної Ради.
5. Про розподіл прибутку та виплату дивідендів за 2001 рік.
6. Про перевибори Голови правління та про зміни у складі органів управління.
7. Про затвердження основних напрямів витрат на 2002 фінансовий рік.
8. Про передачу ведення реєстру власників іменних цінних паперів.
9. Про затвердження результатів викупу акцій Товариством та розподілу акцій, викуплених у акціонерів Товариства.

Пропозиції щодо порядку денного зборів слід надсилати не пізніше 17 січня 2002 року за адресою: 03134, м. Київ, вул. Миру,17.

З документами, пов’язаними з порядком денним зборів, можна ознайомитися починаючи з 11 лютого 2002 року в Правлінні Товариства. Довідки за тел. 471-06-34.

Для реєстрації учасників загальних зборів кожен акціонер повинен мати при собі паспорт. Довірена особа (представник) крім паспорту повинна мати доручення на право представляти інтереси акціонера на загальних зборах, оформлене відповідно до вимог чинного законодавства.

Правління ЗАТ НВЦ «Борщагівський ХФЗ»

Арбітражний керуючий Чеснова Н. В. (ліцензія № АА 047981) тел. (0562)-36-10-75 повідомляє про відкриття ліквідаційної процедури Закритого акціонерного товариства «Дніпроенергоінвест» (код ЄДРПОУ 24437368, м. Дніпропетровськ, вул. Леніна, буд 15, кім.34) з визнання його банкрутом згідно постанови господарського суду Дніпропетровської області від 12.12.2001р. № Б 24/202/01.

ВАТ АКБ «Мрія»

Повідомляє про проведення загальних зборів акціонерів, які відбудуться 20 лютого 2001 року о 18-00 год.за адресою: м. Київ,вул. Гоголівська, 22-24.

Порядок денний:

1. Про результати діяльності банку за 2001 рік.
2. Про розподіл прибутку банку та затвердження розмірів дивідендів за підсумками роботи у 2001 році.
3. Про плановий розподіл прибутку банку на 2002 рік.
4. Внесення змін та доповнень до внутрішніх положень банку.
5. Про збільшення статутного фонду банку.

Інформація про збільшення статутного фонду:

Збільшення статутного фонду проводиться з метою збільшення обігових коштів банку шляхом додаткової емісії простих іменних акцій в кількості 70.000.000 штук, номінальною вартістю 0,10 гривень кожна, на загальну суму 7.000.000 гривень.

Після проведення емісії, до статутного фонду будуть внесені зміни: «Статутний фонд становить 20.544.466,70 гривень. Статутний фонд поділено на 205.444.667 штук простих іменних акцій».

Акції випускаються в бездокументарній формі.

При додатковому випуску акцій номінальна вартість акцій не змінюється, акціонери товариства користуються першочерговим правом на придбання додатково випущених акцій. Збитки для власників акцій товариства, пов’язаних із збільшенням статутного фонду не передбачаються.

Через десять днів після публікації зареєстрованої в ДКЦПФР інформації про випуск акцій, починається підписка на акції, що додатково випускаються.

Господарський суд м. Києва (01030, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 44-б) порушив справу № 23/676 про банкрутство ЗАТ «Промінвест» (код ЄДРПОУ 30178036, м. Київ, вул. Б. Хмельницького, 31, р/р 2600412874001 в АБ «Київська Русь», МФО 319092).

Розпорядником майна призначено Капелюшного І. В., ліцензія сер. АА № 249639 від 19.10.2001 р. (03037, м. Київ-37, а/с 53, тел. 249-35-83.

Письмові заяви кредиторів та заяви санаторів направляти в місячний термін з дня публікації до господарського суду та розпоряднику майна.

Відкрите акціонерне товариство акціонерний комерційний банк «Корал-банк»

повідомляє про зміну назви та юридичної і фактичної адреси:

нова назва: **Відкрите акціонерне товариство «Корал-Банк»**;

нова юридична та фактична адреса: 03151, м. Київ, Повітрофлотський пр-т,54.

Хозяйственный суд Днепропетровской области Постановлением от 21.12.01 г. объявил КП «Днепропетровский завод ГШО», код ОКПО 05763725; 49021, г. Днепропетровск, ул. Береговая, 135 — банкротом и открыл ликвидационную процедуру.

Ликвидатором назначен Талан Л. Г. (0562) 92-53-18, 49000, г. Днепропетровск, а/я 158.

Господарським судом Київської області (01033, м. Київ, вул. Жилянська, 58-б) за позовом СП "Укрінтерцукор" порушено справу № 245/11б-2001 про банкрутство Приватно-орендного сільськогосподарського підприємства «Діброва» (09831, Київська обл., Тетіївський р-н, с. Діброва).

Розпорядником майна призначено Ліфаря В. О. (м. Київ, вул. Л. Гавро,11 «Д», кв.177, тел. (044) 227-40-29, ліцензія № 047565).

Приватне підприємство **«Ольхон»** м. Київ, бул. Дружби народів, 19, код ЄДРПОУ 30371156 повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом місяця.

Відповідно до Протоколу № 7 від 20.12.2001 р. Загальних Зборів ТОВ «Хімфарм-Краситель» (код ЗКПО 31212452) повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: Луганська обл., м. Рубіжне, пл. Хіміків, 2. Тел. (06453) 9-73-31.

ВДСО при Ватутінському РУ ГУМВС України в м. Києві від 15.11.2001 року перейменовано у ВДСО при Деснянському РУ ГУМВС України в м. Києві.

Розцінки вартості

за одиницю ефірного часу на телеканалі «ІНТЕР»,
що надається суб’єктам передвиборчого процесу
для проведення передвиборчої агітації

період з 09 лютого по 29 березня 2002 року

Час	Вартість	Хронометраж блоку (хвилин)
7:10 — 7:30	300	5
7:50 — 8:00	500	5
12:00 — 12:15	350	5
18:45 — 19:05	1700	5
19:50 — 20:00	2000	5
23:00 — 23:30	1500	5

Вартість наведена в доларах США за 20 секунд часу без врахування податків (ПДВ та ПнР).

Знижки не застосовуються.

100% передоплата.

Оплата здійснюється у національній валюті України (гривнях) згідно курсу НБУ на момент оплати.

Відповідно до Протоколу № 5 від 20.12.2001 р. Загальних зборів ТОВ «ЄвроКраситель» (код ЗКПО 31212444) повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: Луганська обл., м. Рубіжне, пл. Хіміків, 2, тел.(06453) 9-73-31.

Відповідно до Протоколу № 9 від 20.12.2001 р. Загальних Зборів ТОВ «Контакт-Краситель» (код ЗКПО 30663893) повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: Луганська обл., м. Рубіжне, пл. Хіміків, 2. Тел. (06453) 9-73-31.

Відповідно до Протоколу № 6 від 20.12.2001 р. Загальних Зборів ТОВ «Ефір-Краситель» (код ЗКПО 30663909) повідомляє про свою ліквідацію. Претензії приймаються протягом двох місяців з дня опублікування оголошення за адресою: Луганська обл., м. Рубіжне, пл. Хіміків, 2. Тел. (06453) 9-73-31.

Олександр МОРОЗ:

— 2001-й — це рік політичних загострень у суспільстві. Українці почали вже прозрівати і давати об'єктивну оцінку діям і моралі нашої влади. Рік був такий динамічний, напружений, що важко виокремити якісь події. Кожний етап, кожний період був по-своєму цікавим та визначальним.

Наступний рік я зустрічатиму вдома, в родинному колі. 31 грудня всі члени сім'ї традиційно зберуться біля ялинки. Після бою курантів вип'ємо келих шампанського. Коли були молодші, виходили з дітьми на ковзанку. Пригадую, як кілька разів зустрічав Новий рік з колективом, де працював. Ці свята мені назавжди запам'яталися. Взагалі підтримую ідею зустрічати зимові свята з колегами.

Від редакції

Ми розуміємо, що подані в газеті мальовані портрети не є, можливо, точними копіями «оригіналів». Їх зробили аматори і не за допомогою модної нині комп'ютерної графіки, а вручну, тобто від душі. А тому якщо хтось знайде певні «нестиковки» — просто усміхніться. І гарного вам настрою!

Усіх випередив священик

Французи визнали абата П'єра — священика, який створив організацію захисту безпритульних «Еммаус», найпопулярнішою людиною в країні. Абат П'єр завжди був дуже популярний у Франції, а тепер йому вдалося перемогти всіх, хто так турбується про свій імідж, — політиків, співаків, акторів, спортсменів. У списку з п'ятдесяти місць вище від усіх із політиків — 23-тє місце — вдалося піднятися лише нинішньому міністрові-делегатові з питань охорони здоров'я Бернару Кушнеру, також добре відомому. Президент Франції Жак Ширак — на 32-му місці, його дружина Бернадетт Ширак, про яку тепер багато пишуть місцеві ЗМІ, — на 47-му. Прем'єр-міністр Ліонель Жоспен, котрому, очевидно, через кілька місяців доведеться виставити свою кандидатуру на президентських виборах, посідає 48-ме місце. Прикметно, що Жан-Поль Бельмондо (5-те місце) і Жерар Депардьє (10-те) істотно обігнали перших політиків держави. Попереду політиків — причому якраз перед президентом Шираком — опинився й Ален Делон. А відразу після президента — актриса Катрін Деньов.

Леонід БУРЯК: «Потрібні гравці із психологією переможців...»

П'ятницю, 14 грудня 2001 року, Леонід Буряк, либонь, запам'ятає на все життя. Ще б пак, виконком Федерації футболу України абсолютною більшістю обрав його, колись чудового гравця київського «Динамо» і збірної країни, а згодом талановитого і авторитетного наставника різних команд, головним тренером національної збірної...

— Як почуваєтеся в новій ролі? — запитую як завжди елегантного і симпатичного Леоніда Йосиповича, що аж променіє енергією і молодістю.

— Чудово.

— Претендентів було п'ятеро. Чи сподівалися, що абсолютна більшість членів виконкому віддадуть вам свої голоси?

— Десь у глибині душі сподівався, що перемога буде за мною. Але такої одностайності не чекав. Дякую всім, хто висловив мені довіру. Намагатимусь своєю працею виправдати вибір виконкому ФФУ.

— Які будуть ваші перші кроки в ролі головного тренера збірної України?

— Нині, як відомо, в Україні — велика зимова перерва в чемпіонаті. Опановуватиму нову роль. А 24 січня відбудеться жеребкування відбіркового турніру чемпіонату Європи 2004 року. Коли дізнаємося, хто наші суперники у групі, визначимо список кандидатів до збірної України. До нього передусім потраплять ті, хто горить бажанням грати за свою країну і вміє розв'язувати найскладніші завдання. Звичайно, попереду величезний обсяг роботи: побувати на зборах донецького «Шахтаря» і київського «Динамо», переглянути футболістів в інших командах національного чемпіонату і російської першості, а також подивитися на наших гравців в інших країнах. На це треба чимало часу.

— Чи можна сьогодні назвати імена футболістів, які раніше не грали за першу команду і яких ви маєте намір запросити до збірної?

— Про це говорити зарано. Адже у нас був розширений список кандидатів до збірної. Передусім розраховуємо на групу футболістів, які не могли допомогти нам у матчах попереднього відбіркового циклу через травми. Маю на увазі Олександра Шовковського, кількох футболістів з російської першості та інших хлопців. Вірю, що після повного відновлення вони зможуть посилити національну збірну.

— Ви ще не визначилися, кого хотіли б бачити своїми помічниками?

— Мене щойно затвердили на посаді головного тренера збірної. Хочу, щоб то були люди, які знаються на такій роботі. А в ідеалі у нас має бути сім'я, до складу якої входять гравці, тренери, адміністратори, лікарі, водії тощо.

— Ви серйозно розраховуєте на групу українських футболістів, які виступають у чемпіонаті Росії?

— Так, вони — кандидати до збірної, але це ще не означає, що вони гратимуть. Спочатку треба подивитися на цих виконавців у ділі. Всі розуміють, що рівень українського і російського чемпіонатів не найвищий, і нам важко сперечатися з тією ж Німеччиною чи Італією. Це зовсім інший футбол. Збірній потрібні гравці з психологією, котра дасть їм змогу показати власну майстерність на найвищому рівні. Щоб наша збірна могла конкурувати з найкращими командами світу.

— Практично одразу після фіаско в Дортмунді під час прес-конференції ви заявили, що збірній потрібна свіжа кров, що декому із гравців збірної, мабуть, доведеться завершити кар'єру в національній команді...

— Як я вже казав, паспорт футболіста для мене мало важить. А щодо Олега Лужного, то поки що сказати щось конкретне про його кандидатуру не можу. У Лужного травма, він тепер лікується. Якщо Олег поверне форму, котра дозволяла йому потрапити до складу збірної, і матиме бажання допомогти команді, то чом би й ні. Те саме стосується і Сергія Реброва, і решти. Головне, щоб вони були «актуальні» для національної збірної.

— А хтось із молодіжної збірної України вас цікавить?

— Можливо, Олексій Бєлік. Є ще кілька талановитих хлопців, які згодом зможуть претендувати на місце у першій збірній. Та вони для початку мають стати лідерами у своїх колективах. Молодіжна і національна команди — то два різні рівні.

— Чи можете сказати щось напевне про товариські матчі на найближчі півроку?

— Дещо вже прояснилося. Проведено переговори з федерацією футболу Японії. Планується наш матч з національною збірною цієї країни в місті Осака 21 березня. Сторона, що приймає, поставила умову: обов'язково у нашому складі має бути присутній Андрій Шевченко. А візит до Грузії української команди переноситься з березня на квітень. Росіяни хочуть бачити нас у себе на травневому турнірі, куди, якщо не помиляюся, запрошено ще й збірні Уругваю та Парагваю.

— Де зустрінете Новий рік?

— Вдома, у колі сім'ї. До нас приїде з Німеччини дочка.

— До речі, як ведеться вашій чарівній дружині Жанні, синові Андрію та доні Оксані?

— Хвалити Бога, все у них гаразд. Андрій після закінчення Київського держуніверситету імені Тараса Шевченка працює у правовому відомстві МЗС України. Оксана закінчила балетну академію у Штутгарті і працює у трупі тамтешнього театру опери і балету.

Користуючись нагодою, хочу від щирого серця привітати моїх співвітчизників з Новим 2002 роком і побажати всіляких гараздів, а нашій Україні — процвітання!

З гостем розмовляв Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: Леонід Буряк і його кохані жінки.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Новорічні історії

Як ми з кумом танок водили і пожежу гасили

Від новорічних веселощів до сліз, буває, — недовго. На власній шкурі відчув це мій співрозмовник Василь з Калинівського району на Вінниччині. Є в нього кум, якого Василь називає народним філософом. Як лишень засядуть за «круглий» стіл, то вже після другої чи третьої чарки той починає стару пісню. Зрештою, щось таки є в кумових філософствуваннях. Десь у глибині душі я з ним погоджуюся. Дехто з хлопців, відчуваю, такої само думки. Починає кум зазвичай, як кажуть, від царя Тимка. Мовляв, колись люди не мали ні одягу, ні харчів, але якось обходилися без них. Отож треба загартовуватися. Це ж яка економія буде, коли не купувати на зиму теплих шуб та кожухів, чобіт і валянків!..

Кум на ділі підтверджує свої філософські сентенції: весною, влітку й восени — у безрукавці чи сорочці з рукавами, взимку накидає піджачок. І нічого. З головним убором, щоправда, клопіт, не розлучається з ним ні влітку, ні взимку: «босу» голову, каже, інтелектом не прикриєш.

Торік невдовзі після того, як сіли за стіл провести старий і зустріти Новий рік, він знову взявся за своє. Але закінчив «проповідь» не так, як завжди: пропоную, хлопці, не відкладати добру справу в довгу шухляду, оце «бамкне» годинник 12, перехилимо по чарочці і гайнемо крос босенькими. Спершу ми всі впиралися. Але десь після третьої ночі, коли вже було випито не по одній чарочці, я погодився. Вмовити сусіда було простіше, ми вже робили це вдвох. За компанію побіг ще один наш знайомий.

Треба було бачити цю комедію. В самих лише трусах, у чоботях на босу ногу, хто в шапці, а хто із шарфом на шиї, ми зробили круг навколо ялинки у центрі містечка. Єдине, чим я врятувався, прихопив маску, з якою син ходив на новорічний ранок, тому мене в ній майже ніхто не впізнав. Чим закінчилося наше загартування — не важко здогадатися: всі як один, крім кума, звичайно, відлежали, як кажуть, по повній програмі, з температуркою 40 градусів. Але перед тим нас не обминула ще одна пригода. Коли задубілі поверталися до будинку, побачили... пожежу: хтось влучив з ракетниці у балкон сусідньої під нами квартири, а там були легкозаймисті речі. Сусід цього не бачив, бо дивився, певне, уже не перший сон. Його дружина тим часом разом із сусідкою «вставилися» у телевізор. Якби не ми...

Записав Віктор СКРИПНИК.

Вінницька область.

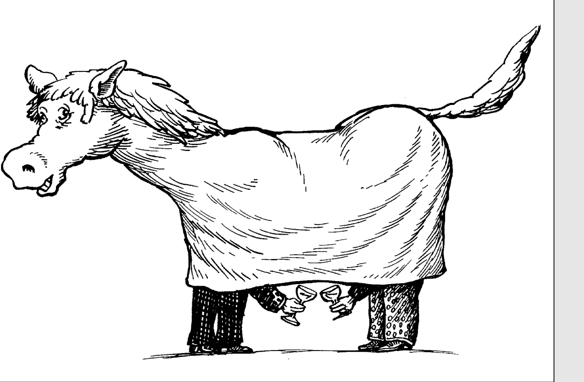

Мал. Віктора КАЗАНЕВСЬКОГО.

Оголошення

Астрологічний прогноз

на 31 грудня 2001 р. — 6 січня 2002 р.

Новий рік може розпочатися з розчарувань, якщо ви багато чекаєте від інших і дуже високо цінуєте себе. Ви можете одержати глибоке задоволення і радість, зробивши інших щасливими.

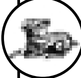

ОВЕН. Ви розриватиметеся між домом і роботою. Якщо ви розв'язуєте питання про купівлю або продаж нерухомості і якщо варіант, що вам запропонували, здаватиметься дуже вигідним, все одно не квaптеся приймати рішення. Надмірність у задоволеннях або їх відсутність може призвести до сварки з батьками. Не чекайте перед Новим роком від начальства вияву щедрості, тоді ви не розчаруєтеся.

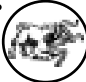

ТЕЛЕЦЬ. Ваш перший новорічний тиждень буде пов'язаний з надмірним спілкуванням з людьми, що вас оточують, — родичами, братами, сестрами або сусідами. Можливо, доведеться помандрувати або, навпаки, поїздка відкладеться, через що у вас зміняться плани. З огляду на величезну кількість інформації та даних ви можете скласти неправильну думку щодо теми, яка цікавить вас. Постарайтеся відокремити головне від другорядного і не квапт еся з прийняттям рішення.

БЛИЗНЯТА. Ви можете розпочати новий рік з розв'язання власних фінансових проблем. Найскладніше буде зрозуміти невідповідність доходів і витрат. Ви можете отримати належні вам гроші, однак не всі, головне —не засмучуйтесь. Ви можете відчути невдоволення собою і тим, що відбувається, тільки не шукайте винуватого, вас це не втішить. Вам треба вибачити самого себе за помилки, і це принесе вам полегшення.

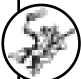

РАК. Ваш перший новорічний тиждень може принести розчарування, якщо багато чекатимете від своїх партнерів і чоловіка (дружини). Пам'ятайте, навіть якщо вони від усього серця хочуть вам дістати зірку з неба, це у них може не вийти. А можливо, ви ще не заслужили її отримати? Тому у будь-якому разі не варто засмучуватися.

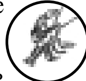

ЛЕВ. Новорічні свята і суєта навколо них вас втомлять, вам потрібен відпочинок, спокій або самота. Подбайте про своє здоров'я, якщо є можливість — пройдіть курс профілактичного лікування. У міру власних можливостей виявіть милосердя до оточуючих. Це вам дасть глибоке задоволення.

ДІВА. Якщо ви збираєтеся весь новорічний тиждень розважатися з друзями, то на це може піти більше коштів і сил, ніж ви планували. Намагайтеся не обіцяти багато своїм друзям, не дуже розраховуйте на їхні обіцянки, навіть за великого бажання вони не зможуть їх виконати. Не чекайте на багато, тоді не доведеться розчаровуватися.

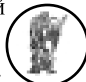

ТЕРЕЗИ. Перед вами може постати питання: або дім, або робота. Ваша посада або соціальне становище може вас зобов'язати бути на роботі, коли всі відпочивають і святкують Новий рік. Це може стати причиною конфлікту між вами і вашою родиною. У разі ігнорування своїх службових обов'язків можуть погіршитися ваше становище і кар'єра.

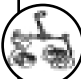

СКОРПІОН. Вам, можливо, доведеться вибирати, з ким святкувати Новий рік. Якщо віддасте перевагу тим, хто далеко, і забудете про тих, хто поруч, то ускладните свої стосунки і з тими, і з іншими. Вам треба спробувати об`єднати і тих, і інших. Можуть виникнути проблеми з поїздками, ситуація, можливо, складеться так, що ваші плани буде поламано. Тому важливо зрозуміти, чому обставини склалися так.

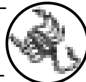

СТРІЛЕЦЬ. Не засмучуйтеся перед Новим роком, якщо розподіл спільних прибутків буде не таким, як ви того очікували. Це може призвести до невдоволення, якщо гадатимете, що з вами вчинили несправедливо. Як відреагувати на це, вирішуєте самі, але майте на увазі — навіть найменша некоректність у розмові може призвести до конфлікту. Проблеми можуть виникнути в інтимних стосунках, не чекайте на багато, щоб не розчаруватися.

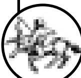

КОЗЕРІГ. Можливо, ваш чоловік (дружина) перед Новим роком витратить грошей більше, ніж передбачалося, і ви захочете йому (їй) влаштувати «розбірку». Чи варто розпочинати Новий рік зі сварок і з'ясування стосунків? Якщо вам цього тижня зроблять пропозицію про співпрацю, то не квaптеся погоджуватися, бо вам можуть пообіцяти нездійсненні умови.

ВОДОЛІЙ. У вас перший тиждень року може бути дуже напруженим і насиченим великою кількістю домашніх або службових обов'язків. Все це може призвести до перевантаження на роботі і вдома. У вас може виникнути бажання з'ясувати, які обов'язки у вашого колеги, чому він не так завантажений роботою, як ви. Отримати будь-які пояснення вам не пощастить, але це погіршить ваші стосунки із співробітниками.

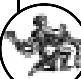

РИБИ. Якщо ви чекаєте від святкування Нового року багато, то відчуття незадоволення може призвести до загального невдоволення всім і вся, або почнете потурати своїм слабостям і задоволенням, що не принесе радості, а тільки спустошить ваш гаманець. Крім того, ви можете поставити в незручне становище своїх друзів і коханих. Вони можуть посваритися, звинувачуючи одне одного в тому, що погано впливають на вас.

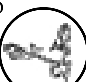

Наступний номер «ГУ» вийде 3 січня 2002 року

Редактор номера
Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ.
Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Людмила КОХАНЕЦЬ, Анатолій МАРЦИНОВСЬКИЙ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 150000.
Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України».
Зам. 0311239.　　1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Засновник і видавець — Верховна Рада України

Голос України

Газета виходить з 1 січня 1991 року.
Адреса редакції:
03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-84-92;
телефакс — 224-72-54;
відділ реклами — 449-72-53, 441-89-34, 441-89-44;
телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos